

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27

P-2664/2021

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E I P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Živomiru Topić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja GORDANA GREBENAR iz Solina, Ulica kneza Domagoja 56, OIB: 06569301798, zastupan po pun. Jure Grbavac odv. u Splitu, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupan po pun. Tadijana Ćulav odv. u Splitu, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave održane dana 28. svibnja 2026. god., u prisustvu tužitelja sa zamj. pun. Bijanko Franin Pećarica odv. u Splitu, i pun. tuženika Tadijana Ćulav odv. u Splitu, dana 12. lipnja 2026. godine,

r i j e š i o j e :

Utvrđuje se da je tužba povučena u dijelu koji se odnosi na isplatu iznosa od 5.900,00 kn sa zatraženim zakonskim zateznim kamatama iz osnova povrata preplaćenog uslijed ugovorene odredbe čl. 2 Ugovora o kreditu od 1. lipnja 2007. godine broj 418-50-4156423, o redovnoj kamati koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora.

p r e s u d i o j e :

I Utvrđuje se da je djelomično ništav Ugovor o kreditu od 1. lipnja 2007. godine broj 418-50-4156423 (solemniziran pred Nevenkom Kekez, javnim bilježnikom u Splitu, broj OV-5600/07, dana 4. lipnja 2007. godine), sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, i to:

a) u dijelu odredbe sadržane u članku 2. ugovora u kojem se tužitelj obvezao tuženiku platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci banke/tuženika, točnije u dijelu u kojem je tuženik ovlašten jednostrano mijenjati kamatnu stopu u skladu sa svojim odlukama i aktima te shodno tome povećavati ugovoreni anuitet, kao i u dijelu svih drugih odredaba ugovora i akata tuženika koje propisuju takav način promjene kamatne stope.

b) u dijelu odredbe sadržane u članku 7. ugovora u kojem se ugovora valutna klauzula u CHF-u, točnije u dijelu u kojem se tužitelj obvezao otplaćivati kredit i kamate u mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja (dospijeca);

c) U dijelu u kojem se ugovaraju naknade/troškovi kredita, točnije u dijelu odredbe članka 3. koji glasi: „Naknada 3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.

U odnosu na više zatraženo djelomično utvrđenje ništetnosti spornih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, i to odredbi članka 1 i članka 9, kao i u dijelu utvrđenja ništetnosti akata tuženika kojim se propisuje pravo na naplatu troškova kredita, tužbeni zahtjev se odbija kao neosnovan.

II Dužan je tuženik isplatiti tužitelju iznos od 3.076,65 Eura uvećano za zakonske zatezne kamate obračunate po stopi propisanoj Uredbom Vlade RH o visini stope zakonske zatezne kamate koja teče do 31. 12. 2007., od 01.01.2008. do 31.07.2015., po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, a koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022., po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29. 12. 2023. god., po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. 12. 2023. god., po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja na iznos od:

- 1,08 Eura teče od 28.08.2007. pa do isplate,
- 3,24 Eura teče od 25.01.2008. pa do isplate,
- 6,02 Eura teče od 27.02.2008. pa do isplate,
- 10,79 Eura teče od 28.03.2008. pa do isplate,
- 3,62 Eura teče od 17.04.2008. pa do isplate,
- 0,80 Eura teče od 06.05.2008. pa do isplate,
- 4,33 Eura teče od 23.06.2008. pa do isplate,
- 2,47 Eura teče od 26.09.2008. pa do isplate,
- 25,75 Eura teče od 30.10.2008. pa do isplate,
- 10,16 Eura teče od 26.11.2008. pa do isplate,
- 29,98 Eura teče od 23.12.2008. pa do isplate,
- 33,03 Eura teče od 30.01.2009. pa do isplate,
- 34,41 Eura teče od 27.02.2009. pa do isplate,
- 31,11 Eura teče od 31.03.2009. pa do isplate,
- 31,85 Eura teče od 30.04.2009. pa do isplate,
- 25,95 Eura teče od 28.05.2009. pa do isplate,
- 21,61 Eura teče od 29.06.2009. pa do isplate,
- 22,76 Eura teče od 28.07.2009. pa do isplate,
- 25,05 Eura teče od 06.08.2009. pa do isplate,
- 24,85 Eura teče od 28.09.2009. pa do isplate,
- 22,54 Eura teče od 12.10.2009. pa do isplate,
- 26,88 Eura teče od 30.11.2009. pa do isplate,
- 30,36 Eura teče od 21.12.2009. pa do isplate,
- 35,32 Eura teče od 29.01.2010. pa do isplate,
- 34,18 Eura teče od 27.02.2010. pa do isplate,
- 40,90 Eura teče od 26.03.2010. pa do isplate,
- 39,63 Eura teče od 26.04.2010. pa do isplate,
- 42,11 Eura teče od 28.05.2010. pa do isplate,
- 63,62 Eura teče od 30.06.2010. pa do isplate,

- 59,20 Eura teče od 30.07.2010. pa do isplate,
- 72,73 Eura teče od 31.08.2010. pa do isplate,
- 68,05 Eura teče od 30.09.2010. pa do isplate,
- 60,53 Eura teče od 29.10.2010. pa do isplate,
- 76,40 Eura teče od 30.11.2010. pa do isplate,
- 96,58 Eura teče od 29.12.2010. pa do isplate,
- 82,29 Eura teče od 25.01.2013. pa do isplate,
- 87,30 Eura teče od 11.02.2013. pa do isplate,
- 80,92 Eura teče od 29.03.2013. pa do isplate,
- 82,07 Eura teče od 27.04.2013. pa do isplate,
- 109,12 Eura teče od 31.05.2011. pa do isplate,
- 111,76 Eura teče od 30.06.2011. pa do isplate,
- 134,18 Eura teče od 29.07.2011. pa do isplate,
- 122,58 Eura teče od 19.08.2011. pa do isplate,
- 109,89 Eura teče od 12.09.2011. pa do isplate,
- 108,20 Eura teče od 17.10.2011. pa do isplate,
- 107,22 Eura teče od 24.11.2011. pa do isplate,
- 113,26 Eura teče od 10.12.2011. pa do isplate,
- 118,52 Eura teče od 27.01.2012. pa do isplate,
- 119,22 Eura teče od 29.02.2012. pa do isplate,
- 115,58 Eura teče od 16.03.2012. pa do isplate,
- 118,04 Eura teče od 18.04.2012. pa do isplate,
- 119,72 Eura teče od 28.05.2012. pa do isplate,
- 116,89 Eura teče od 28.06.2012. pa do isplate.

III Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi;

"Dužan je tuženik isplatiti tužitelju iznos od 476,97 Eura uvećano za zakonske kamate koja na taj iznos teče od 6. lipnja 2007. pa do isplate, a koja se do 30. lipnja 2011. godine računa po stopi od 14% godišnje, a od 1. srpnja 2011. godine do 31. srpnja 2015. godine, prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01.08.2015. do 31.12.2022., po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023., po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2024., po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke".

IV Dužan je tuženik isplatiti tužitelju troškove postupka u iznosu od 2.618,29 Eur u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, uvećane za zakonske zatezne kamate koje teku od 12. lipnja 2026. god., pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo

polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

Tužiteljica je dana 06. srpnja 2021. god., podnijela ovom sudu tužbu protiv tuženika, u kojoj navodi da se tužba podnosi Naslovnom sudu kao mjesno nadležnom obzirom da je ugovor o kreditu iz kojeg proizlazi ovaj spor zaključen u poslovnici tuženika, a sve to u smislu članka 59. ZPP-a, te obzirom da su eventualne drugačije ugovorne odredbe ništave (što potvrđuju odluke sudske prakse Ž.S. Split – GŽ Ovr-393/18; ESLJP C 240/98 do C-244/98, ali i članak 50. toč.19. Zakona o zaštiti potrošača).

Tužitelj i tuženik su 1. lipnja 2007. u Splitu zaključili ugovor o kreditu broj 418 50-4156423, temeljem kojega mu je tuženik stavio na raspolaganje iznos od 24.519,76 CHF po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja s kamatom od 5,20 % godišnje, promjenjivo. Navedeni kredit u potpunosti je isplaćen.

Sve odredbe predmetnog ugovora o načinu promjene kamatne stope i o valutnoj klauzuli su ništave (npr. članak 1., 2. i 7.) jer tužitelju nisu bile razumljive i jasne, a bile su dio standardiziranog i unaprijed pripremljenog ugovora tuženika o kojima se nije pregovaralo, niti su učinci, rizici i posljedice istih uopće pojašnjeni tužitelju, kako u pogledu valutne klauzule, tako i u pogledu načina promjene kamatne stope, njezine visine itd.. Nakon stavljanja kredita u otplatu tuženik je jednostrano, višekratno i bez osnove mijenjao kamatnu stopu, bez jasnih i odredivih kriterija, parametara i sl. Navedeno (ne)postupanje tuženika uzrokovalo je značajnu neravnotežu među ugovornim stranama na štetu tužitelja što je suprotno Zakonu o obveznim odnosima, kao i Zakonu o zaštiti potrošača (Dalje u tekstu: ZZP).

Sam mehanizam ugovora koji je razradio, sastavio i ponudio tuženik bio je baziran na kombinaciji triju ugovornih odredbi – one o valutnoj klauzuli, promjenjivoj kamatnoj stopi, ali i one o anuitetnoj otplati - koje su u zajedničkom djelovanju, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja, na štetu tužitelja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama i to na način da je tužitelj doveden na rub financijskog sloma na način da je kredit godinama uredno plaćao, štoviše plaćao znatno povećane mjesečne anuitete, a da je pritom njegova mjesečna i ukupna obveza po kreditu umjesto da se smanjuje, rasla.

Pored navedenih bitnih elemenata ugovora ništetan je i čitav niz drugih, npr. odredbe o naknadama banke, o nadležnosti itd., pa se postavlja pitanje što uopće nije ništetno?

Opisanim postupanjem tuženik, pored činjenice da je sastavio takav tipski Ugovor koji mu je omogućio da nezakonito intervenira i mijenja cijenu Ugovora kao bitan sastojak Ugovora o kreditu što kamata jest, je na ovaj način preko anuitetne otplate poremetio i otplatu cjelokupnog iznosa kredita kao drugog bitnog sastojka Ugovora o kreditu jer je povećanjem kamata protuzakonito povećavao anuitet, pa time protivno ugovoru usporio i plaćanje glavnice koja je opet sama enormno porasla s osnova povećanja tečaja švicarskog franka, a takvim povećanjem glavnice se povećavala i kamata koja se na nju obračunava u postotku od same glavnice.

Jednostrano i samovoljno povećanje same kamatne stope i povećanje glavnice zbog povišenja tečaja švicarskog franka je dovelo do dvostrukog povećanja kamata s dva osnova, a takav ugovorni mehanizam je sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 87. st. 1. ZZP03 i čl. 96. st. 1. i čl. 102. st. 1. ZZP07 ništetan, a ništetan je i prema odredbi čl. 322. ZOO-a, te prema odredbama čl. 295. i 296. ZOO-a.

Tuženikovo agresivno medijsko reklamiranje predmetnih kredita sa isticanjem niže kamatne stope u odnosu na druge valute, kao i nagovaranje zaposlenika tuženika da kredit podigne upravo sa valutnom klauzulom u Francima jer mu je to „najisplativije“, stvorilo je kod tužitelja dojam o jedinstvenoj prilici koju mora iskoristiti.

Štoviše kredit u švicarskim francima je prikazan kao izuzetno siguran kredit jer da je švicarska valuta stabilna i da će se kroz kamatnu stopu amortizirati bilo kakve eventualne promjene u tečaju te da nema razloga za brigu. Isključivi kreator svih usluga, njihovog sadržaja i cijena je bio tuženik koji je opet sam na temelju svojih kriterija određivao je li tužitelj kreditno sposoban. Tuženik je usmjeravao korisnike, pa tako i tužitelja na CHF indeksirani kredit koji je sam tuženik kreirao kao jeftiniji, dostupniji i jedini moguć, i da je taj kredit ista stvar kao i bilo koji drugi jer će tužitelju biti isplaćene kune koje mu ionako trebaju.

Pritom je tužiteljica kao laik i prosječan potrošač koja gotovo da nema nikakvog ekonomskog i financijskog znanja (osim što mu je bila poznata činjenica da je Franak jako dugo bio „stabilan“), željela samo kupiti automobil, vjerujući kako joj se zaista nudi najpovoljniji i najsigurniji kredit, kao što joj je bilo predstavljeno. Međutim, za vrijeme procedure ishoda i potpisivanja ugovora o kreditu tužiteljica ne samo da nije dobila od tuženika adekvatna objašnjenja o rizicima valutne klauzule, o visini i načinu utvrđenja promjenjive kamatne stope, te o riziku kada se prethodna dva parametra kombiniraju, naročito u kombinaciji s trećim – anuitetnom otplatom, već je, kako je to prethodno pojašnjeno, bila uvjeravana u isplativost i sigurnost upravo tog kredita. Opisano postupanje tuženika nemoralno je i suprotno načelu savjestnosti i poštenja kao i odredbama Zakona.

Tužitelj posebno napominje kako je tuženik kao trgovac profesionalac u obveznim odnosima dužan postupati s pažnjom dobro stručnjaka, a na što ga obvezuje i čl. 10. ZOO-a. Ovaj stupanj pažnje predstavlja najviši standard pozornosti koji se u hrvatskom pravnom sustavu uopće propisuje i označava najviše standarde postupanja u smislu pozornosti, stručnosti i profesionalnosti, a imajući u vidu da postoji neravnopravan položaj dvije ugovorne strane kako s aspekta ekonomske moći, tako i s aspekta ekonomskog znanja.

Da je postupanje banke nepošteno utvrdio je sud Europske unije u svojoj odluci u predmetu C-186/16 Andricuic i dr. protiv Banca Romaneasca SA, a koja presuda obvezuje i ovaj sud. U toj presudi sud Europske unije utvrđuje da je banka bila dužna potrošaču detaljno objasniti kako funkcionira kreditni paket do te mjere da mu je morao ako je potrebno kroz simulacije demonstrirati kako će moguće promjene tečaja posebno povezane uz moguće promjene kamatne stope utjecati na njegove mjesečne rate te ukupnu kreditnu obvezu i kroz koje točno mehanizme.

Sve prethodno navedeno je već pravomoćno utvrđeno u sudskom postupku Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12, kojeg je dana 04.04.2012.g. Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača – POTROŠAČ pokrenuo protiv tužene i dr. banaka i to

tužbom za zaštitu kolektivnih interesa i prava – odluke iz kojeg postupka su obvezujuće i u ovom sporu, prema članku ZPP-a 502 c.

Iz priloženog ugovora o kreditu je razvidno kako su promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula ugovorene na isti način kao što je to u ugovorima koji su obuhvaćeni kolektivnom presudom.

Tužitelj se zbog proteka vremena ne sjeća točno, ali ostavlja mogućnost da su neke od anuiteta u njegovo ime i za njegov račun uplatile treće osobe (npr. bračni drug).

Prilikom otplate predmetnog kredita tuženik je temeljem prethodno opisanih ništetnih odredbi nesavjesno i bez osnove stekao imovinsku korist nauštrb tužitelja obzirom da su anuiteti protupravno povećavani.

Odredbom članka 323. ZOO-a propisane su posljedice ništavosti, pa je temeljem te pravne norme svaka strana dužna vratiti drugoj što je primila temeljem takvog pravnog posla. Ako se radi o novčanoj obvezi i ako se radi o tome da je jedna strana nesavjesna, osim obveze vraćanja primljenog bez osnove, nesavjesna strana je dužna i nadoknaditi štetu, dakle kamatu od dana stečenog pa do isplate.

Po tužitelju je cijeli predmetni ugovor ništav jer se notorna (potvrđena kolektivnim presudama) djelomična ništetnost odnosi na bitne elemente ugovora – odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli - a u takvoj situaciji ugovor ne može opstati i ima se smatrati u cijelosti ništetnim.

Međutim, neka o tome sud odluči kao o prethodnom pitanju (sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti), dok će samim petitom, za sada, tužitelj tražiti utvrđenje samo djelomične ništetnosti.

Utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o načinu promjene kamatne stope sukladno odluci banke te odredbi u kojima se ugovara CHF valutna klauzula, ima učinak uspostave pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se on nalazio da su te odredbe pošteno ugovorene, odnosno kamata i tečaj vraćaju se na početno ugovoreni tečaj i kamatnu stopu (koji nisu fiksni već se zna samo njihova najveća dopuštena razina), jer su to jedini parametri koji su u ugovoru o kreditu navedeni i korisniku kredita prilikom sklapanja ugovora bili poznati. Svi iznosi plaćeni više od iznosa iz početnog otplatnog plana, uključujući eventualnu naknadu za obradu kredita, prijevremenu otplatu i sl., predstavljaju stjecanje bez osnove, te ih je tuženik kao nepošteni stjecatelj dužan vratiti tužitelju.

Naime, ništetne su i odredbe predmetnog ugovora o kreditu o troškovima obrade istog (tzv. ulazna naknada - članak 3.), kao i o naknadi za prijevremeno zatvaranje (tzv. izlazna naknada - članak 9.) s obzirom na to da nije jasno na koju se konkretnu uslugu banke ti troškovi odnose, a ugovorene su u nerealnom i neopravdano visokom iznosu, bez konkretnih kriterija za njihovo objektivno određenje, dakle nepošteno. O tim odredbama se također nije unaprijed pregovaralo, niti je tužitelj mogao utjecati na njihov sadržaj, a prouzročile se značajnu neravnotežu među strankama na štetu potrošača. Stoga su ove odredbe ništetne temeljem članka 87. stavka 1. ZZP/03.

O ništetnosti ulazne i izlazne naknade postoje brojne pravomoćne presude, neke od kojih se dostavljaju u privitku, a VSRH na sjednici građanskih odjela od dana 05.11.2020. godine, iznio stav koji obvezuje Naslov temeljem odredbe članka 40. Zakona o sudovima, a koji glasi: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“

Ipak, tužiteljica neće tražiti utvrđenje ništetnosti klauzule o plaćanju izlazne naknade jer je u konkretnom slučaju nije bilo, slijedom čega nema ekonomskog interesa istu utvrđivati kao ništetnu, zato što je tužiteljica redovito otplatila kredit.

Tužitelj je od tuženika zahtijevao dostavu dokumentacije potrebne za vještačenje, te mu je tuženik dostavio onu dokumentaciju koju tužitelj dostavlja ovom tužbom, međutim u slučaju da sudskom vještaku bude potrebna dodatna dokumentacija, neka se naloži tuženiku dostaviti istu.

Ipak, kako tužitelj posjeduje veći dio dokumentacije, uspio je izraditi izračun svog ukupnog potraživanja.

Tužitelj glavnim tužbenim zahtjevom potražuje povrat neosnovano stečene (preplaćene) razlike između stvarno isplaćenog iznosa i iznosa kojeg je banka dužna isplatiti s obzirom na sve prethodno navedeno (dakle s obzirom na ništavost i valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, ali i drugih odredbi).

Točan iznos svog potraživanja tužitelj ne može precizirati već istog postavlja paušalno, prema vlastitom izračunu, a specificirati će ga nakon vještačenja i to tako da će pored glavnice potraživati i zakonsku zateznu kamatu na pojedine mjesečne iznose preplaćenih anuiteta, i to od dana preplate, pa do dana kada mu banka isplati dužnu tražbinu.

Slijedom svega navedenog, a s obzirom na ništavost/djelomičnu ništavost ugovora o kreditu broj 418-50-4156423 od dana 1. lipnja 2007. godine, tužiteljica je predložila sudu donijeti sljedeću presudu:

"I/ Utvrđuje se da je djelomično ništav ugovor o kreditu od 1. lipnja 2007. godine broj 418-50-4156423 (solemniziran pred Nevenkom Kekez, javnim bilježnikom u Splitu, broj OV-5600/07, dana 4. lipnja 2007. godine), sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, i to:

a) u dijelu (naročito odredbe sadržane u članku 2. i 9. ugovora) u kojem se tužitelj obvezao tuženiku platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci banke/tuženika, točnije u dijelu u kojem je tuženik ovlašten jednostrano mijenjati kamatnu stopu u skladu sa svojim odlukama i aktima te shodno tome povećavati ugovoreni anuitet, kao i u dijelu svih drugih odredaba ugovora i akata tuženika koje propisuju takav način promjene kamatne stope.

b) u dijelu (naročito odredbe sadržane u članku 1., 7. i 9. ugovora) u kojem se ugovora valutna klauzula u CHF-u, točnije u dijelu u kojem se tužitelj obvezao otplaćivati kredit i kamate u mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja (dospijeća);

c) U dijelu u kojem se ugovaraju naknade/troškovi kredita, točnije u dijelu odredbe članka 3. koji glasi: „Naknada 3.30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa

kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“, kao i u dijelu akata tuženika kojim se propisuje pravo na naplatu istih troškova.

II/ Dužan je tuženik RAIFFEISENBANK AUSTRIA D.D., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB:53056966535, isplatiti tužiteljici GORDANI GREBENAR, Solin, Ulica Kneza Domagoja 56, OIB:06569301798, iznos od 29.500,00 kuna uvećano za zakonske kamate koje na svaki pojedini mjesečni iznos preplate teku od dana te preplate pa do dana isplate, sve to po stopi koja se do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14% godišnje, a od 1. srpnja 2011. godine do 31. srpnja 2015. godine prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena."

Tužiteljica u podnesku od 06. prosinca 2022. god., navodi da je kondemnatornim dijelom svog tužbenog zahtjeva tražila isplatu stečenog bez osnove zbog ništetnosti valutne klauzule, načina promjene kamatne stope, te bankarskih naknada.

S obzirom da je prema sada već ustaljenoj praksi VSRH-a potraživanje s osnova ništetnosti odredbe o načinu promjene kamatne stope u zastari, to tužitelj isplatu od 5.900,00 kn koju je s te osnove tražio, povlači.

Slijedom navedenog, tužiteljica navodi da mijenja novčani iznos iz točke II/ tužbenog zahtjeva, tako što umjesto dosadašnjih „29.500,00 kuna“, sada ukupno potražuje od tuženika „23.600,00 kuna (3.132,26 €uro)“ (koji se odnosi na preplatu s osnove ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli i ulaznoj naknadi). S obzirom na to da tuženiku tužba nije dostavljena na odgovor on se ovom povlačenju ne može protiviti.

Radi navedenog, donijeta je odluka kao u izreci rješenja, i to pozivom na odredbu čl. 193 st. 1 Zakona o parničnom postupku (N.N. br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, u daljnjem tekstu ZPP).

U odgovoru na tužbu od 08. listopada 2025. god., tuženik navodi da nije sporno da su tužitelj i tuženik dana 1.6.2007.g., zaključili Ugovor o kreditu broj 418-50-4156423 (dalje u tekstu: Ugovor), kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos kredita kunske protuvrijednosti CHF 24.519,76, a da je ugovorena redovna kamata 5,20 % godišnja, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora i s kamatom po dospelju u visini zakonske zatezne kamate koja je u trenutku sklapanja Ugovora iznosila 15% godišnje, također promjenjiva.

Tuženik ističe da je Ugovor sklopljen sukladno članku 1021. Zakona o obveznim odnosima koji je lex specialis i regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita, a istim je propisano da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, dok je obveza korisnika kredita banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom.

Tuženik u cijelosti osporava i osnov i visinu tužbenog zahtjeva.

Nesporno je da je tužitelj slobodnom voljom sklopio Ugovor u valutnoj klauzuli CHF, da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora, te da se tužitelj svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima.

Tužitelj neutemeljeno ističe da je ugovorena valutna klauzula nepoštena i nedopuštena, a kao takva i ništetna i ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika da tužitelja upozori na mogućnost snošenja rizika uslijed rasta tečaja sukladno ugovorenoj valutnoj klauzuli u valuti CHF.

Zakonom o obveznim odnosima dopuštena je odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute RH u odnosu prema stranoj valuti iz čega proizlazi da je tuženik postupao isključivo u skladu sa zakonom, pa tužitelj neosnovano ističe da je tuženik ugovaranjem valutne klauzule CHF bio nepošten.

Tuženik je o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, te je tužitelj po vlastitom izboru, a nakon što je upoznat sa svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, odabrao valutnu klauzulu CHF.

Tužitelju ne samo da je pojašnjena odredba Ugovora o valutnoj klauzuli, već je isti njezino razumijevanje i prihvrat potvrdio javni bilježnik kao povjerenik suda prilikom solemnizacije Ugovora. Odredba o valutnoj klauzuli je jasna, lako uočljiva i razumljiva.

Takav odabir, između više predloženih ugovora, predstavlja pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama budući da je tužitelj samostalno i neovisno mogao birati ugovorne odredbe (ovdje valutnu klauzulu).

Tuženik ističe da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije predvidiva niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF, pa ni bilo koje druge strane valute. Suprotno tvrdnjama tužitelja, ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj je također preuzeo valutni rizik s obzirom da ugovaranje valutne klauzule utječe na financijski položaj korisnika kredita jer se kunska protuvrijednost novčanog tijeka (anuiteti, rate ili mjesečni obroci po kreditu) mijenja u ovisnosti o kretanju tečaja valute u kojoj je ugovorena valutna klauzula.

Svaki korisnik bilo kojeg kredita u kojem je ugovorena valutna klauzula, neovisno o izboru valute, preuzima rizik moguće promjene tečaja i svojim potpisom preuzima prava i obveze, odnosno odgovornost za ispunjenje obveze sukladno ugovornim odredbama.

Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na povrat dijela mjesečnih anuiteta na ime ništene valutne klauzule jer je sukladno čl. 226. Zakona o obveznim odnosima propisano da takve tražbine zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja.

Prije zaključenja ugovora, tuženik je objasnio svaku odredbu ugovora tužitelju, kao i javni bilježnik prilikom solemnizacije, a obzirom tužitelj nije pregovarao odredbama, stranke su zaključile ugovor.

Nesporno je da je tužitelj slobodnom voljom sklopio predmetni Ugovor o kreditu, te da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora, te da se tužitelj svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima.

Tužitelj je ujedno tražio i pribavio ponudu za kupnju motornog vozila, a koju je ishodio upravu u CHF valuti (od tri ponuđene valute, HRK, CHF i EUR).

Tuženik nadalje navodi da je tužitelj naknadnim podneskom naveo da povlači kondemnatorni dio tužbe koji se odnosi na isplatu po osnovu promjenjive kamatne stope, no kako nije povukao deklaratorni dio (točka 1.a petita), to se tuženik očituje i na navedeni dio tužbe, te smatra da tužitelj nema pravnog interesa za postavljanje deklaratornog dijela tužbenog zahtjeva u točki 1.a).

Nesporno je da je tužitelj slobodnom voljom sklopio Ugovor s promjenjivom kamatnom stopom i u valutnoj klauzuli CHF, te da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora, te da se tužitelj svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima.

Općim uvjetima, kojima se uređuju osnovna pravila poslovnih odnosa između klijenta i Banke, a koji su tužitelju uručeni prilikom sklapanja Ugovora, propisan je način određivanja visine kamatne stope, način obračuna i plaćanja kamate, pa je iz istih vidljivo da se kamatna stopa utvrđuje ugovorom o kreditu, ugovara se u postotku u odnosu na glavnici i izražava na godišnjoj razini, a može se ugovoriti kao fiksna ili promjenljiva.

Tužitelj nije obrazložio koliko bi prema njegovom mišljenju trebala iznositi promjenjiva kamatna stopa, a čak i da je takva promjenjiva kamatna stopa ništetna, utuženi iznos bi se mogao računati isključivo u odnosu na prosječnu kamatnu stopu na tržištu u utuženom razdoblju.

Pravnu osnovu za promjenu kamatne stope predstavljaju upravo odredbe Ugovora o promjenjivosti kamatne stope i opći akti tuženika, a tužitelju ne samo da je pojašnjena odredba Ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi, već je isti njihovo razumijevanje i prihvata potvrdio javnom bilježniku kao povjereniku suda prilikom solemnizacije Ugovora.

Odredba o promjenjivosti kamatne stope je jasna, lako uočljiva, razumljiva, a iz navoda tužitelja u tužbi proizlazi da bi kamatna stopa trebala biti fiksna jer mu fiksna kamatna stopa trenutno odgovara, te ignorira činjenicu da prije zaključenja Ugovora nije zahtijevao fiksnu kamatnu stopu, već je pristao na odredbu Ugovora kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa.

Da je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno i razumljivo, proizlazi i iz odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ 2462/2003.

Tuženik, opreza radi, ističe prigovor zastare u odnosu na povrat dijela mjesečnih anuiteta na ime eventualno ništene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi.

U čl. 3. predmetnog Ugovora ugovoreno je: „Čl. 3. Naknada za obradu kredita: 3,30 % od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“.

Odredba čl. 3. predmetnog ugovora je jasna, lako uočljiva i razumljiva! Pravnu osnovu za naplatu predmetne naknade predstavljaju upravo odredba čl. 3. Ugovora o kreditu i opći akti tuženika, a tužitelju ne samo da je pojašnjena sporna odredba Ugovora, već je isti razumijevanje i prihvrat potvrdio javnom bilježniku kao povjereniku suda prilikom solemnizacije Ugovora.

Tuženik se protivi tvrdnjama tužitelja da je ništetna odredba čl. 3. Ugovora jer je tuženik kao kreditor i vjerovnik svoje pravo na obračun jednokratne naknade za prijevremenu otplatu kredita crpio iz Pravilnika o naknadama za potrošačke kredite, a tužitelj je potpisom Ugovora pristao na sve odredbe i uvjete Ugovora.

Tuženik ističe kako nikada nije zaprimio prigovor tužitelja u pogledu ugovorenih odnosno naplaćenih naknada. Tužitelj neutemeljeno ističe da su ugovorene odredbe nepoštene i nedopuštene, a kao takve i ništetne i ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika. Prije zaključenja ugovora, tuženik je objasnio svaku odredbu ugovora tužitelju, kao i javni bilježnik prilikom solemnizacije, a obzirom tužitelj nije prigovarao odredbama, stranke su zaključile ugovor.

Nesporno je da je tužitelj slobodnom voljom sklopio predmetni Ugovor o kreditu, te da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora, te da se tužitelj svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima.

Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na povrat eventualno plaćene naknade.

Nisu osnovani navodi tužitelja da je tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja jer da bi se odredba o potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom kumulativno moraju biti ispunjeni sljedeći uvjeti (čl.81. Zakona o zaštiti potrošača Narodne novine br. 96/03): a) da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i b) da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

Obzirom da je tužitelj, nakon što je upozoren o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, u Zahtjevu za kreditu, vlastoručno odabrao valutnu klauzulu CHF, razvidno je da je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja.

Tuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti. Tuženik se protivi pozivanju tužitelja na odredbe Zakona o obveznim odnosima o stečenom bez osnove jer konkretno nisu ispunjene pretpostavke za primjenu instituta stečenog bez osnove. Takav institut bi došao u obzir samo kada prijelaz imovine neke osobe u imovinu druge osobe ne bi imao osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno odluci neke druge nadležne vlasti ili zakonu. Tužitelj nije dokazao da je došlo do prijelaza njezine imovine u imovinu tuženika, niti da pravne osnove nema ili da je otpala. Sukladno Zakonu o obveznim odnosima o stjecanju bez osnove, tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje.

Tužitelj se ne može pozivati ni na jedno utvrđenje iz odluka u "slučaju Franak" jer se ne radi o odlukama koje djeluju erga omnes, već iz tih odluka proizlazi da potrošači svoje navode o povredi njihovih prava imaju svaki zasebno dokazivati. Tužitelj ne može smatrati da je osnov njegove tužbe dokazan samim postojanjem presuda drugih sudova o nepoštenosti i ništetnosti valutne klauzule, već isto mora

dokazati. Tužitelj nije bio stranka u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe pa se ne može pozivati na utvrđenja iz navedene presude.

Kako je tužitelj svoj tužbeni zahtjev postavio „paušalno“ (kako sam navodi), to tuženik nije u mogućnosti ispitati koji iznos tužitelj traži s kojeg osnova, a time se tuženik nije u mogućnosti niti detaljno očitovati.

Tuženik ističe prigovor radi prebijanja svih iznosa negativne tečajne razlike, predlaže da vještak u nalazu i mišljenju prikaže negativnu tečajnu razliku, slijedom čega se obvezuje prigovor radi prebijanja odrediti u točnom iznosu nakon provedenog vještačenja.

Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te naložiti tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

Tužiteljica u podnesku od 21. listopada 2025. god., navodi da tužbom traži utvrđenje ništetnim odredbi o valutnoj klauzuli, promjenjivoj kamatnoj stopi, kao i o naknadama banke, dok kondemnatorni zahtjev postavlja s osnove preplate po valutnoj klauzuli i naknadama banke, ali ne i s osnova kamatne stope (zbog zastare).

Tužitelj svejedno traži utvrđenje ništetnim odredbe o načinu promjene kamatne stope jer za to ima pravni interes (tražbina postoji neovisno o zastari), ali prije svega kako bi ukazao sudu na potpunu ništetnost ugovora o kreditu.

Što se tiče osporavanja odredbi o naknadama banke (ulazna naknada) – tužitelj nije siguran da li su, kada su i u kojem iznosu one naplaćene, pa je prisiljen tužbom tražiti njihovo utvrđenje ništetnim kao i isplatu s tog osnova.

Sve pojedine iznose, kao i preplate po mjesečnim anuitetima tužitelj će specificirati nakon vještačenja, a do tada, ekonomičnosti radi, poziva tuženika na očitovanje i dostavu dokumentacije o tome – da li je, kojeg dana i u kojem iznosu po predmetnom kreditu isplaćena ulazna naknada.

Odgovorom na tužbu u kojem gomila potpuno promašenu argumentaciju tuženik samo pokušava zakomplicirati ovaj u suštini jednostavan pravni spor. Jednostavan jer je o svim njegovim ključnim pitanjima već pravomoćno odlučeno u „kolektivnom sporu“ dok je pak o preostalim spornim pitanjima VSRH zauzeo jedinstvene stavove (npr. po pitanju zastare Rev-2245/17; o granicama subjektivne pravomoćnosti Rev-3142/2018, o pitanju ništetnosti bankarskih naknada Rev-112/18). Punomoćnik tužitelja raspolaže stotinama pravomoćnih odluka iz slučaja „Franak“ koje se odnose upravo na tuženika, kojima se svi navodi tuženikova odgovora na tužbu rezolutno otklanjaju.

No tužitelj neće zatrpavati spis svom tom dokumentacijom već samo citira i prilaže neke važne odluke kao i stavove sjednica građanskog odjela VSRH-a koji su obvezujući za Naslovni sud temeljem odredbe članka 40. Zakona o sudovima, (a potvrđene su i odlukama USRH-a), kojima:

- ti sudovi, suprotno navodima iz odgovora na tužbu obrazlažu subjektivne granice pravomoćnosti kolektivnih presuda protežući ih na ovaj slučaj;

- zauzimaju izričiti stav prema kojem je dokazivanje ništavosti pojedinih odredbi u ovom postupku od strane tužitelja potpuno suvišno; (što ne priječi tuženika da dokazuje drugačije).

Tako VSRH u svojoj odluci Rev-3142/18, od dana 19.03.19. posredno osporava ključne navode odgovora na tužbu tuženika, zauzimajući izričiti stav prema kojem: „nižestupanjski sudovi nisu bili dužni u navedenom pravcu provoditi dokazni postupak neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. ZZZP-a u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. toga Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene.“

U međuvremenu je i USRH odlukom U-III-2233/2019 od dana 10.06.2020.g., potvrdio stav iz citirane odluke VSRH-a Rev-3142/18 da se u pojedinačnim postupcima ne moraju provoditi dokazni prijedlozi u pogledu utvrđenja iz kolektivnih presuda, ujedno potvrđujući dosadašnji stav VSRH-a o zastari.

Dakle, Ustavni sud je citiranom presudom dodatno potvrdio stav Vrhovnoga suda RH da u ovakvim slučajevima, u pogledu ništetnosti nije potrebno provoditi novi dokazni postupak, nego se uvidom u konkretni ugovor utvrđuje odnosi li se taj ugovor na utvrđenja iz kolektivne presude.

Jedino što bi se trebalo posebno utvrditi jest ništetnost ulazne naknade, nakon što se vještak očituje o trenutku uplate i visini istih, te izvršiti vještačenje. Također, u skladu sa odlukom USRH-a U-III4372/2021 od 30. lipnja 2022., ako tuženik dokaže da je u ovom slučaju postupao drugačije nego u svim drugima, eventualno se može saslušati ona osoba koja je osobno obradila kredit (osobni bankar koji je sklapao ugovor sa potrošačem) i korisnik kredita.

Tužiteljica nadalje navodi da tuženik odgovorom na tužbu potpuno proizvoljno tumači navode tužbe te bespotrebno pokušava dokazati da je promjenjiva kamatna stopa dopuštena kao i valutna klauzula – što je notorno. Tužitelj drugačije niti ne tvrdi, uostalom kao ni kolektivne presude. Tuženik, očito s ciljem pogrešnog usmjeravanja raspravljanja u ovoj pravnoj stvari pokušava nametnuti sudu zaključak kako tužitelj osporava samu promjenjivost, a ne način promjenjivosti kamatne stope, kao i samu valutnu klauzulu.

Stoga se ponavlja:

- da promjenjivost kamatne stope sama za sebe nije uzrok ništavosti već način njezine promjene – jednostranom odlukom banke koja u trenutku sklapanja ugovora nije bila niti određena niti određiva što je utvrđeno kolektivnim presudama. Dakle, kamatna stopa je ugovorena kao promjenjiva, ali banka nije odredila uvjete i parametre tih promjena, slijedom čega se kao najveća dopuštena ima primijeniti početno ugovorena kamatna stopa, pri čemu se niže stope od te uzimaju u obzir jer nisu ništetne.

- također valutna klauzula sama za sebe nije nevaljana već njezina ništavost proizlazi iz razloga što je ugovorena na nepošten način, slijedom čega se kao najveći dopušteni ima primijeniti tečaj CHF kakav je bio na dan korištenja kredita;

- Štoviše kolektivnim presudama naglašeno je da je upravo kombinacija prethodna dva elementa dodatno narušila ravnotežu u odnosu stranka i tako „pojačala“ ništavost/nepoštenost predmetnih odredbi.

- a ravnoteža je narušena i činjenicom da su ništetne i druge odredbe ugovora o kreditu, npr. one koje reguliraju troškove obrade (tzv. ulazna naknada) ili prijevremene isplate kredita.

Sve to po mišljenju tužitelja predmetni pravni posao čini u cijelosti ništetnim jer se notorna (potvrđena kolektivnim presudama) djelomična ništetnost odnosi na bitne elemente ugovora – odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a u takvoj situaciji ugovor ne može opstati i ima se smatrati u cijelosti ništetnim.

Pored navedenih bitnih elemenata ugovora ništetan je i čitav niz drugih, npr. odredbe o naknadama banke, o nadležnosti itd., pa se postavlja pitanje što uopće nije ništetno? Međutim neka o tome sud odluči kao o prethodnom pitanju (sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti), dok će samim petitom, za sada, tužitelj tražiti utvrđenje samo djelomične ništetnosti.

Preko 90% tvrdnji odgovora na tužbu samo je ponavljanje argumentacije tuženika iz kolektivnih sporova o čemu je već pravomoćno presuđeno s obzirom na to da ne može biti sporno da se u ovom postupku radi o identičnom ugovoru i postupcima banke kao i onima na koje se odnosi kolektivna presuda. To je razvidno i iz samog načina stipulacije spornih ugovornih odredbi i općih uvjeta i drugih akta koji se primjenjuju, ali i iz drugih činjenica – kao što je špranciranost bankarskih ugovora o kreditu itd. Ne samo da je ugovor identičan (tipski) već je i modus operandi tuženika identičan kao i u apstraktnom primjeru obrađenom u kolektivnom sporu.

Da je tuženik diljem države koristio iste šprance ugovora o kreditu i da je u svim tim krajevima postupao istovjetno svjedoče i mnogobrojne presude protiv istog tuženika raznih drugih sudova.

Tuženik dakle svojim odgovorom na tužbu izokreće hipoteze te konstruira pravno i činjenično stanje s očiglednom namjerom da u ovako jednostavnom sporu dovede sud u zabludu. Kako drugačije objasniti lamentiranje tuženika o pravnim hipotezama koje suštinski, u širem smislu riječi predstavljaju presuđenu stvar, odnosno o kojima su se USRH, VSRH i VTS jasno i decidirano izjasnili.

Dakle, netočno je da nema objektivnog identiteta ugovornih odredbi koje su presudom VTS-a utvrđene ništetnima i ugovornih odredbi u konkretnom slučaju na što tuženik u suštini pokušava „navesti“ svojim odgovorom na tužbu. Upravo je u svrhu vođenja pojedinačnih postupaka radi isplate pokrenut kolektivni spor. Izreka presude u dijelu koji se odnosi na tuženika – Raiffeisenbank Austria d.d. nedvojbeno i jasno proklamira ništavost spornih odredbi koje su stipulirane na identičan način kao i one iz predmetnog ugovora. Ako se to utvrđenje ne odnosi na ugovor u konkretnom slučaju, postavlja se pitanje na što se onda odnosi?

I Vrhovni sud se o učinku presude VTS-a decidirano izjasnio: „Prilikom donošenja navedenog shvaćanja sud je imao na umu i odredbu čl. 502.c ZPP o proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presude, prema kojem propisu se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP za zaštitu kolektivnih interesa i prava da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U takvom slučaju sud će biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati (čl. 502.c ZPP).“

Dakle, odluka Visokog trgovačkog suda pravomoćna je i obvezujuća, a razlozi koje tuženik navodi u svom odgovoru na tužbu apsolutno su irelevantni u ovom postupku, jer niti je prvostupanjski sud nadležan raspravljati o zakonitosti i pravilnosti odluke Visokog trgovačkog suda, niti je to predmet ovog postupka. Predmet ovog postupka je isplata preplaćenih iznosa na temelju odredbi koje su pravomoćno utvrđene ništetnima u postupku povodom kolektivne tužbe uz preplatu po osnovu ulazne/izlazne naknade. Osnova je utvrđena kolektivnom presudom, a sada u pojedinačnim slučajevima treba utvrditi visinu preplaćenih iznosa.

Tuženik je tipskim ugovorom o kojem se nije pregovaralo, ugovorio s tužiteljem promjenjivu kamatnu stopu koja se mijenja odlukom tuženika. Kolektivnom presudom PŽ-7129/13, te konačno i odlukom VSRH Rev-2221/18, utvrđeno je da je takva odredba ništava, a identičnu odredbu sadrži i sporni ugovor o kreditu.

Isto tako utvrđeno je da to što je nepoštena i ništetna promjena kamatne stope, ne znači da je ništetna i ugovorena početna kamatna stopa. To znači da je za vrijeme otplate kredita primjenjiva ta početno ugovorena kamatna stopa, ali nije primjenjivo niti jedno naknadno uvećanje te kamatne stope.

Osim što je promjena kamatne stope nepoštena i ništetna na temelju propisa o zaštiti potrošača, svakako valja naglasiti da je ona i neodrediva na temelju odredaba Zakona o obveznim odnosima, jer ugovorom nisu utvrđeni podaci na temelju kojih bi se kamatna stopa mijenjala. Ta neodredivost uzrokuje također ništetnost tako ugovorene kamatne stope što je propisano člancima 269. do 272. Zakona o obveznim odnosima.

Valja naglasiti da tuženik nipošto nema izgovor u činjenici da je tek 10. siječnja 2013. počela primjena odredaba iz Zakona o potrošačkom kreditiranju, kojima je detaljno propisano kako kamatna stopa mora biti formirana. Naime, tuženik je i prije toga mogao i morao ugovarati podatke koji su egzaktni i neovisni o volji ijedne ugovorne strane, na temelju kojih bi se mijenjala kamatna stopa. Dapače, do 10. siječnja 2013., tuženik je imao veću slobodu ponude, mogao je nuditi bilo koji parametar koji je tržišno provjerljiv, no umjesto toga tuženik je ugovarao da se kamatna stopa mijenja na temelju njegove autonomne odluke, a da ta odluka nije utemeljena na matematičkim egzaktnim elementima, nego na volji banke da utvrđuje kamatnu stopu kako njoj u određenom trenutku odgovara, i to sve na štetu tužitelja.

To je protivno i novom i starom ZZP-u i ZOO-u. O tome „kolektivne presude“: „U razdoblju na koje se ovaj spor odnosi (od 2004. do 2008. g.) nije bila propisana obveza banaka da promjenjive kamatne stope nužno moraju biti ugovorene pozivanjem na određenu referentnu baznu kamatnu stopu, uvećanu za promjenjivi dio, pa stoga ni tužene banke nisu mogle prekršiti propis kojeg tada u tom obliku nije bilo, no iz odredaba ZOO-a proizlazi da i onda ako je odredba o kamatnoj stopi ostala određiva, ona ne smije biti određena na temelju jednostranih (poslovnih, diskrecionih) odluka banke kao jedne ugovorne strane, nego i u tom slučaju kada kamatna stopa kao predmet obveze ugovorom nije određena (kao fiksna kamatna stopa), to onda u tom slučaju mora biti određiva, a to će biti samo ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se ona može odrediti, a ti podaci moraju biti objektivizirani te se ovaj članak ZOO-a ne može tumačiti tako da daje pravo jednoj strani – banci da jednostranom odlukom mijenja kamatnu stopu prema vlastitom nahođenju, interesu ili diskrecijskoj ocjeni.

Zanimljivo je za reći da prema saznanjima tužitelja banke zapadno od Hrvatske nigdje nisu ugovarale takve neodredive kamatne stope. Tužitelj je uvjeren da je tuženik takvu kamatnu stopu ugovarao samo zbog toga jer je time osigurao siguran veliki profit, bez ikakva rizika da bi kamatna stopa mogla pasti zbog promjene tržišnih uvjeta, što bi se upravo i dogodilo da je tuženik primijenio tržišne veličine, jer je vidljivo kroz povijest kamatnih stopa da je kapital od vremena kada je kredit ugovoren, pa do danas izgubio na cijeni čak i do 100% odnosno cijena kapitala za kredite danas je oko nula kuna, a to znači da bi kamatna stopa tijekom otplate drastično padala, a ne bi rasla kao što se to događalo u konkretnome kreditu.

Dakle, ono što je ovdje bitno jest činjenica da Ugovor o kreditu sadrži odredbu da se kamatna stopa mijenja „sukladno odluci banke“, no time nije definirano niti pod kojim uvjetima niti na koji način se kamatna stopa ima mijenjati. Obzirom da sami ugovor ne sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti činidba tužitelja, niti je određivanje činidbe prepušteno trećoj strani, odredba ugovora da se kamatna stopa mijenja prema odluci tuženika ništetna je, i to iz razloga što je neodrediva te iz razloga što se o njoj nije pojedinačno pregovaralo.

Tuženik je tipskim ugovorom o kojem se nije pregovaralo ugovorio s tužiteljem valutnu klauzulu CHF na temelju koje je u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika određen iznos isplaćenoga kredita te na temelju čije kunske protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika su određivani i iznosi anuiteta odnosno kamata u anuitetu.

Tužitelj ukazuje kako se u navedenom Ugovoru zapravo radi o kunskom kreditu koji je tek knjigovodstveno od strane tuženika iskazan kao kreditiranje u švicarskim francima. Tužitelj je naime kreditiran u kunama i sam kredit mu je isplaćen u kunama. U Ugovoru se navodi kako se radi o isplati u kunskoj protuvrijednosti, a jedina valuta o kojoj su se tužitelj i tuženik dogovarali je jedino i uvijek bila kuna i ništa drugo. Troškovi obrade kredita naplaćeni su kunama kao i svi popratni troškovi koje je tužitelj snosio u vezi predmetnog kredita, a uostalom tuženik je procjenu kreditne sposobnosti tužitelja vršio u kunama, jer tužitelj prima plaću u kunama pa je i procjena visine mjesečne otplate vršena u hrvatskim kunama. Tuženik pri tome za plasiranje ovog kredita nije imao, niti je morao imati niti jedan jedini franak ili uostalom bilo koju drugu valutu osim kune, već je sredstva koja je dao tužitelju (kune) povukao iz depozita građana kojima je raspolagao.

Također švicarske franke niti je imao, niti je plasirao tužitelju. Ono što je tuženik napravio jest to da je pošto je kune plasirao tužitelju, istovremeno povrat plasmana od strane tužitelja indeksirao, odnosno valutnom klauzulom vezao uz kretanje švicarskog franka na svjetskim monetarnim tržištima (tzv. hedžiranje), a da pritom tužitelja nije niti izvijestio, niti upozorio kako time sudjeluje u visoko složenom i rizičnom financijskom poslu.

Tužitelj u vrijeme kada je ugovarao kredit nije znao ništa o valutnom riziku koji za njega predstavlja konkretna ugovorena valutna klauzula CHF. On je svakako bio informiran od strane tuženika da bi se moglo dogoditi da tečaj CHF-a naraste odnosno da padne, i da će u skladu s time rasti i padati anuiteti kod otplate, no to uistinu zna svatko, pa i učenici iz osnovne škole. Tečaj svake valute može rasti i padati u odnosu na kunu. To nije nešto što bi bilo kome bilo nepoznato, i to nije nešto o čemu je trebalo kod ugovaranja posebno informirati. Ono o čemu je tuženik morao informirati tužitelja, i to dokazno pisanim putem, jesu rizici i karakteristike konkretne valutne klauzule CHF (naročito u odnosu na EURO) te moguće pojave tijekom otplate koje mogu uzrokovati

znatnu neravnotežu prava i obveza na štetu tužitelja. Tužitelj nije bio upozoren niti na jedan od bitnih rizika koje sa sobom nosi ugovaranje kredita s valutnom klauzulom CHF. Tužitelj zbog toga dodatno osnažuje već presuđeno utvrđenje da je valutna klauzula CHF nepoštena i ništetna za njegov potrošački ugovor sljedećim činjenicama:

1. Tužitelj nije bio upozoren od strane tuženika da valutna klauzula CHF nije isto što i valutna klauzula EUR-o, zbog čega je daleko rizičnije ugovoriti takvu 7 valutnu klauzulu nego valutnu klauzulu EUR-o. Naime, Hrvatska narodna banka štiti tečaj kune u odnosu na tečaj eura, ali ne štiti tečaj kune u odnosu niti na jednu drugu valutu, pa tako niti u odnosu na CHF. Zbog toga se može reći da je tečaj CHF-a u odnosu na kunu potpuno slobodan te može rasti i padati neovisno o utjecaju HNB-a, dok s EUR-om nije tako, nego dapače HNB reagira i kupovinom odnosno prodajom EUR-a regulira tečaj eura u odnosu na kunu i time kunu drži stabilnom u, slobodno možemo reći, odnosu na cijelu eurozonu. Zbog toga je inflacija u Hrvatskoj vrlo niska, i zbog toga je kuna vrlo stabilna valuta u odnosu na eurozonu.

2. CHF je valuta u koju „bježi“ kapital u vrijeme gospodarske krize. To znači da za vrijeme recesija CHF naglo jača, jer bogati pojedinci tada kupuju znatne količine CHF-a ne bi li tako zaštitili vrijednost svoje imovine, pa zbog toga vrijednost CHF-a u odnosu na ostale valute može naglo narasti. Povijest već poznaje takve situacije, pa se može vidjeti da je u razdoblju od 1974. do 1999. CHF narastao u odnosu na DEM za 47%, a u nekim razdobljima je taj rast bio čak 61% (graf u prilogu), dok je u sljedećih 6 godina narastao u odnosu na EURO još 6%, dok je u jednome kraćem vremenu narastao čak za 12%. Takvi detalji govore o tome da CHF nije valuta koja bi bila dobra za dužnike kod ugovaranja kredita odnosno da je ona vrlo rizična valuta, ako se radi o dužnicima koji nemaju primanja u toj valuti te se na to potrošač morao detaljno i dokazno upozoriti.

3. MMF je višekratno upozoravao na mogućnost rasta tečaja CHF-a u odnosu na EURO sve EU banke, upravo zbog toga da ih upozori kako nije dobro plasirati potrošačima takve kredite. MMF je upozoravao banke na trostruki rizik, rizik pada rejtinga, rizik države koja ne čini ništa da spriječi ugovaranje takvih kredita te konačno na rizik za potrošače koji bi mogli ući u pretjerani trošak zbog rasta njihovih anuiteta.

4. CHF je valuta koja se u hrvatskome monetarnom sustavu nalazi samo u tragovima. Pravi financijski temelj za potrošačke kredite su depoziti hrvatskih građana u eurima i kunama, a onda je tuženik da bi pokrio razliku između količine plasiranih kredita s valutnom klauzulom CHF i nedovoljnih stvarnih depozita u CHF-u kroz vanbilancu vjerojatno činio valutni swap odnosno putem forward ugovora stvarao je pokriće za valutu koje uistinu nema u depozitima iz kojih se krediti plasiraju odnosno ima je samo u manjim količinama ispod 20% u odnosu na količinu plasiranih CHF kredita.

Tužitelj je uvjeren kako je tuženik namjerno i svjesno, a time apsolutno nepošteno i nesavjesno, ugovorio s tužiteljem baš takav kredit, jer je smatrao da će CHF možda narasti manje, možda do 15%, pa će tužitelj unatoč većim anuitetima bespogovorno izvršavati svoje obveze.

Ono što je zapanjujuće jest činjenica da je tuženik uz povećani tečaj naplaćivao i povećanu kamatnu stopu, pa je tako dvostruko opteretio tužitelja nemogućim iznosima anuiteta, koji su drastično narasli u odnosu na početne anuitete iz početnoga otplatnog plana. Tuženikovo medijsko oglašavanje za sklapanje kredita sa valutnom

klauzulom u francima pritom je bilo agresivno i kontinuirano, odnosno predstavljalo je nepoštenu poslovnu praksu jer su reklame svojom učestalošću i naglašavanjem da se radi o povoljnim ponudama koje se nude na akciji, bez naknade i samo do određenog roka kod tužitelja uspjele stvoriti uvjerenje da se radi o zaista povoljnim kreditima i jedinstvenoj prilici.

Sve navedeno te sama utvrđenja iz presude PŽ-6632/18 nedvojbeni su dokaz da je valutna klauzula CHF ugovorena na nepošten način zbog čega je i ona ništetna.

Identična situacija je i s ulaznom naknadom (članak 3. Ugovora „Naknada 3,70 % (tri zarez sedamdeset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“) koje su također netransparentno i protivno ugovornom načelu savjesnosti i poštenja naplaćivane potrošačima prilikom isplate kredita, a da potrošaču nije predloženo u čemu se sastoje navedeni “troškovi obrade kredita”, niti postoji bilo kakva specifikacija izvršenih radnji na ime obrade kreditnog zahtjeva. Tuženik pak svojim odgovorom niti ne osporava da bi ova naknada bila isplaćena, dapače.

Dakle, tuženik tužitelju nije prezentirao koje on to točno ima troškove u vezi postupka odobravanja kredita, pa da bi iste tužitelj morao naknaditi niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos te naknade (od cca. 2.900,00 kn) u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži.

Tuženik je kreditiranjem tužitelja po osnovi kamata zaradio pozamašne iznose te uistinu nije bilo nužno od tužitelja uzeti i dodatnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Tužitelj ističe da ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te da u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u konkretnom slučaju ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, i to je ono (između ostalog naročito s obzirom na činjenicu da se niti o njoj nije pojedinačno pregovaralo) što istu čini nepoštenom!

Tužitelj se sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu tuženiku obvezao platiti ugovorene kamate (čl. 1021. ZOO/05), a troškovi obrade i odobravanja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužitelja. Naime, tuženik je financijska institucija i odobravanje kredita je jedna od usluga koju isti pruža, te se naplaćuje ugovaranjem kamate na zajam. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti tu uslugu i eventualni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužitelj plaća.

Analogijom na odvjetničke usluge, opravdanosti naplate ulazne naknade jednako je neosnovana kao kad bi npr. odvjetnik tvrdio da mu stranka uz plaćanje parnične radnje temeljem Odvjetničke tarife još mora platiti i za odijelo, aktovku, računalo, uredski materijal i sl.

Dodatno, s obzirom na potpuno nepostojanje transparentnosti u pogledu protučinidbe koju je tuženik tužitelju pružio kao uslugu za naplaćenu naknadu, tužitelj izražava sumnju da mu je tuženik postupajući na opisani način dvaput obračunao jednu te istu uslugu, prvo kroz naplatu ulazne naknade, a drugi puta kroz ugovorenu kamatu!

I presude Europskog suda C-84/19 i C-224/19 govore o tome da je nepoštena ulazna naknada za obradu kredita koja nije specificirana odnosno za koju nema

dokaza da je uistinu postojao trošak banke kod ugovaranja. Također, i hrvatski sudovi već su donijeli na desetke takvih odluka neke od kojih se prilažu.

U vezi svega prethodno navedenoga, da je tužitelj bio valjano informiran, kako to tvrdi tuženik, ne bi nikada uzeo kredit u švicarskim francima, jer nitko valjano informiran ne bi pristao na mogućnost da mu se anuitet tako uveća.

Slijedom svega navedenog notorno je kako je osnova za određeni dio isplata tužitelja naknadno otpala zbog ništavosti, slijedom čega je nastao izvanugovorni odnos stjecanja bez osnove, pri čemu je tuženik nepošteni stjecatelj, pa je dužan preplaćene iznose vratiti uz zakonsku zateznu kamatu počevši od dana uplate pa do isplate.

Stoga se u nastavku postupka primarno predlaže izvesti dokaz vještačenjem sukladno prijedlogu iz tužbe, uz izdvojeni obračun datuma i iznosa naplate za obradu kredita, te neka se obveže tuženik dostaviti podatke i dokumentaciju o tome (ako vještaku ne bude razvidno iz dosadašnjih podataka).

Tužiteljica u podnesku od 06. studenog 2025. god., navodi da je sud usvojio prijedlog tužitelja i odredio izvođenje dokaza knjigovodstveno-financijskim vještačenjem. Ako će sudski vještak već iskazivati i eventualne negativne razlike (iako iste ne mogu biti predmet ovog spora jer ne postoje procesni uvjeti), onda ih treba prikazati u posebnom stupcu/tablici, odvojeno od preplate jer tužitelj ima pravo potraživati preplatu bez uračunavanja negativnih razlika.

Tužitelj ponavlja da on ne tvrdi da su tečaj i kamatna stopa fiksni već dapače – kao posljedica ništivosti tih odredbi poznata je samo njihova najviša vrijednost, što ih ne čini fiksnima jer su one mogle, a često i jesu bile manje od ugovornih.

Stoga sniženja pojedinih anuiteta na temelju niže kamatne stope, kao i na temelju manjeg tečaja od početno ugovorenog – nisu nezakonita i nepoštena, te banka s tog osnova nema pravo povrata.

Kako bi ukazao kako su tuženikovi stavovi prema kojima mu pripadaju tzv. negativne razlike apsurdni, tužitelj će u ovome predmetu, nakon vještačenja, kada sazna za iznos preplate po promjenjivoj kamatnoj stopi, premda ista nije utužena (jer je u zastari), izjaviti tuženiku materijalnopравни prijeboj te njegove tražbine s navodim potraživanjem tuženika na ime negativnih razlika. Zastarjele tražbine se naime mogu prebijati ako nisu bile u zastari u trenutku kada su se prvi put susrele, a baš je ovdje takav slučaj.

Naime, sve i kada bi se fingiralo da su manje isplaćeni anuiteti „potraživanje“ tuženika, isto bi bilo u zastari, jer učinci kolektivnog spora u smislu prekida zastare se ne odnose na tuženika iz tog postupka, a u ovom postupku tuženik - niti je tvrdio da je to njegovo potraživanje, niti ga je protutužbom zahtijevao, niti je istaknuo adekvatan prigovor radi prebijanja. Drugim riječima – to nije predmet ovog postupka već samo preplate u korist tužitelja.

Slijedom navedenog neka vještak izračuna preplatu, kako ukupnu tako i po pojedinim mjesecima i to na način da izračuna razliku između onoga što je plaćeno i onoga što je trebalo biti plaćeno da se kao najveći dopušteni tečaj i kamatna stopa uzmu oni koji su bili na dan korištenja kredita.

Dakle, zadatak vještaka je izračunati:

- razlike u uplatama vršenim od strane tužitelja u odnosu na prvotno ugovorenu kamatnu stopu i naknadne promjene kamatne stope koje su promijenjene odlukom tuženika. Zadatak vještaka je da iskaže razliku u plaćenim kamatama između početno ugovorene kamatne stope i njenih naknadnih promjena i to pojedinačno za svaki mjesec za razdoblje od početka otplate kredita do isplate.

- izračunati razliku tečaja na način da se od naplaćenog anuiteta oduzme anuitet određen po tečaju na dan realizacije kredita. Dakle, razlike u uplatama vršenim od strane tužitelja u odnosu na kretanje tečaja CHF i to uzimajući u obzir početno ugovoreni tečaj u vrijeme isplate kredita i sve naknadne izmjene tečaja CHF. Zadatak vještaka je da iskaže tako utvrđenu razliku pojedinačno za svaki mjesec za razdoblje od početka otplate kredita do isplate.

- visinu i trenutak plaćanja bankarskih naknada (ulazne naknade).

Pritom tužitelj moli da se vještačenje izvrši obzirom na preplatu po pojedinom anuitetu, s tim da se posebno izračunaju iznosi preplate po valutnoj klauzuli od onih od preplate po kamatnoj stopi (s obzirom na to da se kondemnatorni zahtjev odnosi samo na isplatu po valutnoj klauzuli) te da se sve to izrazi u kunama i onda konvertira u Eure prema fiksnom tečaju.

Za slučaj da dostavljena dokumentacija ne bude dostatna vještaku neka se naloži banci dostava dokumentacije za koju vještak naznači da je potrebna (npr. tečajne liste tuženika) te neka se vještak koristi i njemu poznatim podacima (visina kamatnih stopa, tečajne liste i sl.).

Stalni sudski vještak za financije Marijan Jović dipl. oec. u vještvu od 06. prosinca 2025. god., navodi da je zadaća vještaka izračunati preplaćene iznose anuiteta koje bi banka imala naplatiti po osnovi primjene početnog tečaja CHF korištenog pri isplati kredita i iznosa koje je stvarno naplatila. Pritom je vještak sukladno prikazao dvije opcije: prvu koja ne uključuje manje plaćene iznose na ime nižeg tečaja od početnog (negativne razlike) i drugu koja osim pozitivne prikazuje i negativnu razliku kada je u vrijeme otplate kredita bilo razdoblja da je tečaj CHF bio niži od početnog. Također je potrebno utvrditi postojanje i iznos naplaćene naknade za obradu kredita.

Dana 06.07.2021., tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti dijela Ugovora o kreditu koji se odnosi na odredbe o promjeni tečaja švicarskog franka od strane kreditora, i naplate naknade za odobrenje. Kredit pod brojem 418-50-4156423 je ugovoren dana 01.06.2007. godine, između tužitelja kao korisnika i Banke kao davatelja kredita na iznos od CHF=24.519,76 na rok otplate od 60 mjeseci. Iskorišten je u iznosu od CHF=24.519,76. Isplaćen je u kunama 06.06.2007.g., prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja 1CHF=4,441397 Kn, dok je naplata mjesečnih anuiteta vršena po srednjem tečaju kreditora na dan dospijeca. Početna je ugovorena promjenljiva kamatna stopa iznosila 5,20% postotnih poena godišnje, a početni anuitet 464,97 CHF plativo u kunama po srednjem tečaju kreditora na dan dospijeca anuiteta. Prvi anuitet je dospio 31.07.2007. godine. Banka je u tijeku otplate mijenjala kamatnu stopu zbog čega se mijenjao i iznos naplaćenog anuiteta. Korisnik kredita je u redovnom roku otplatio kredit. Tuženik je tužitelju, prema ugovoru-točka 3. dana 06.06.2007.g., na ime odobrenja kredita naplatio naknadu od 3,30% glavnice u iznosu od 809,15 CHF, odnosno 3.593,76 Kn (476,97 Eur).

Dokumentacija u spisu koja prileži tužbi je dostatna za točan izračun anuiteta koji su bili ugovoreni, kao i anuiteta koji su naknadno mijenjani. Zbog mijenjanja

kamatne stope je došlo do povećanja mjesečnog anuiteta kojeg je tužitelj uredno plaćao. Tijekom cijelog razdoblja otplate su se anuiteti u kunsjoj protuvrijednosti mijenjali i sukladno promjeni tečaja švicarskog franka.

U tablicama koje prileže ovom nalazu je prikazan obračun plaćanja kredita usporedbom primjene stvarno korištenog tečaja u odnosu na tečaj korišten za isplatu kredita. Priložene su dvije verzije tablice, jedna s uključenim negativnim razlikama za vrijeme nižeg tečaja i jedna bez uključenih negativnih razlika. Različito plaćeni mjesečni anuiteti zbog promjene tečaja CHF/KN su prikazani u stupcu br. 7, a dobiveni su razlikom umnoška naplaćenog anuiteta uz primjenu tečaja važećeg na dan plaćanja i umnoška naplaćenog anuiteta uz primjenu tečaja važećeg na dan korištenja kredita. Pojedini su anuiteti manje naplaćeni zbog nižeg tečaja CHF/Kn od tečaja korištenog pri isplati kredita. Razlika anuiteta u protuvrijednosti Eur je prikazana u stupcu br 8. Tečaj po kojem je obračunavao pojedinačne kunske protuvrijednosti na ime podmirenja anuiteta je primijenjeni tečaj važeći na dan dospijeca kako je i ugovoreno u Ugovoru o kreditu.

Vještvo je napravljeno sukladno Rješenju Općinskog suda u Splitu od 31. listopada 2025. godine, u predmetu koji se vodi pod brojem P-2664/2021. Prilikom izrade vještva izvršen je uvid u priloženu dokumentaciju u spisu.

Na osnovi podataka i izvršenog obračuna mišljenja je:

Tužitelj (kao korisnik) i Tuženik (kao kreditor) su sklopili ugovor o kreditu broj 418-50 4156423. Za plaćanje anuiteta korišten srednji tečaj kreditora važeći na dan dospijeca.

Tužitelj je tuženiku na ime obrade kredita dana 06.06.2007., platio naknadu u iznosu od 476,97 Eur.

U odnosu na tečaj: Opcija 1: u izračun su uključeni iznosi manje plaćenih anuiteta za vrijeme nižeg tečaja (negativne razlike): Tužitelj je kao korisnik kredita zbog primjene valutne klauzule i mijenjanja tečaja CHF u odnosu na kunu, uključujući i manje plaćene iznose za vrijeme nižeg tečaja, u razdoblju cjelokupne otplate platio pojedinačne veće iznose anuiteta od anuiteta koji bi bili plaćeni da je tijekom cijelog razdoblja otplate primijenjen tečaj CHF u odnosu na kunu prema kojem je kredit isplaćen ukupnom iznosu 3.063,62 Eur. Navedeni iznosi su kumulativ mjesečnih iznosa dospjelih sukladno otplatnoj dinamici kredita. Prikaz pojedinačnih mjesečnih iznosa je predložen tablično u nastavku.

Opcija 2: u izračun nisu uključene negativne razlike Tužitelj je kao korisnik kredita zbog primjene valutne klauzule i mijenjanja tečaja CHF u odnosu na kunu u razdoblju cjelokupne otplate platio pojedinačne veće iznose anuiteta od anuiteta koji bi bili plaćeni da je tijekom cijelog razdoblja otplate primijenjen tečaj CHF u odnosu na kunu prema kojem je kredit isplaćen ukupnom iznosu 3.074,65 Eur. Navedeni iznosi su kumulativ mjesečnih iznosa dospjelih sukladno otplatnoj dinamici kredita. Prikaz pojedinačnih mjesečnih iznosa je predložen tablično u nastavku.

U podnesku od 15. prosinca 2025. god., tuženik navodi da je vještaku u zadatak dano vještačiti koliko je tužitelj platio ulaznu naknadu za obradu kredita, te koliko je više platio anuiteta zbog rasta tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, za period od sklapanja ugovora do njegove konačne isplate.

Iz mišljenja vještaka proizlazi da je po osnovi promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan korištenja (isplate) kredita tužitelj više platio 3.074,66 EUR (bez negativnih tečajnih razlika) te 476,97 EUR ulazne naknade.

Tuženik prigovara vještačenju u dijelu koji se odnosi na preplatu po tečaju CHF.

Naime, obzirom je osnov tražbine tužitelja valutna klauzula CHF, ne i promjenjiva kamatna stopa, to se predlaže pozvati vještaka da se očituje je li izračunao financijski utjecaj promjenjive kamatne stope u anuitetu, te za navedeni iznos već umanjio tražbinu tužitelja.

Iz dostavljenog nalaza i mišljenja tuženik isto ne može utvrditi, a razvidno je da se kamatna stopa povećavala tijekom otplate kredita.

Naime, u razdoblju otplate kredita kamatna stopa je izmijenjena u više navrata u odnosu na početnu kamatnu stopu od 5,20 % godišnje, a vještak u svojem nalazu i mišljenju nigdje nije niti spomenuo kamatu niti utvrdio njezinu visinu tijekom otplate kredita.

Svaka promjena kamatne stope odražava se na promjenu ukupnog anuiteta. Budući da se anuitet sastoji od glavnice i kamate, promjena kamatne stope izravno utječe na:

- Iznos kamate u anuitetu
- Iznos glavnice u anuitetu
- ukupni Iznos anuiteta.

Dalje, svaki anuitet se sastoji od:

- kamate, koja predstavlja prihod banke za odobrena sredstva (kredit) ili trošak korisnika kredita za posuđena sredstva,
- glavnice, koja predstavlja dio kredita koji korisnik vraća banci u tom razdoblju.

Banka obračunava kamate na neotplaćenu glavicu, stoga je za analizu utjecaja promjene kamatne stope potrebno:

1. Izračunati kamatu na istu glavicu s različitim kamatnim stopama.
2. Iskazati razliku dobivenih iznosa kako bi se utvrdio stvarni financijski učinak promjene kamatne stope.

Ukazuje se da je na isto ukazao i sam tužitelj u svojem podnesku od 5.11.2025.!

Stoga tuženik predlaže pozvati vještaka na dopunu nalaza i mišljenja sukladno navedenom, odnosno posebno iskazati utjecaj promjene kamatne stope a tek zatim valute, a kako je i sam tužitelj predložio.

Tužiteljica u podnesku od 23. prosinca 2025. god., navodi da je Nalaz sudskog vještaka izrađen profesionalno, koncizno i u skladu sa pravilima struke, te je iz njega potvrđeno kako je tuženik tužitelju bez pravne osnove naplatio ukupno 3.551,62 Eura, od čega se 3.074,65 Eura odnosi na preplatu uslijed promjene tečaja na više, a 476,97 Eura na ime naplate tzv. ulazne naknade (naknade za obradu kredita).

Slijedom navedenog, a s obzirom na to kako su utvrđenjima iz nalaza i mišljenja vještaka Marijana Jovića potvrđeni svi navodi i zahtjevi tužitelja, tužiteljica navodi da specificira točku II/ tužbenog zahtjeva, pa je smanjila tužbeni zahtjev u dijelu koji se

odnosi na isplatu, te predložila sudu da donese odluku kao u toč. II i III izreke presude, navodeći da u preostalom dijelu tužbeni zahtjev ostaje nepromijenjen.

Stalni sudski vještak za financije Marijan Jović dipl. oec. u dopuni vještva od 20. veljače 2026. god., navodi da tuženik u svom podnesku traži da se vještak očituje da li je izračunao financijski utjecaj promjenjive kamatne stope u anuitetu, te za navedeni iznos umanjio tražbinu tužitelja.

Očituje se kako nije zasebno računao utjecaj kamatne stope na anuitet već je izračun preplate s osnove valutne klauzule utvrđen razlikom umnoška naplaćenog anuiteta i tečaja važećeg na dan dospijeca od umnoška naplaćenog anuiteta i tečaja važećeg na dan korištenja kredita. Dakle izračunata je samo tečajna razlika naplaćenih iznosa, nema potrebe za nikakvim posebnim računanjem zbog promjene kamatne stope, niti oduzimanja od tečajne razlike. Povećanje anuiteta u CHF nisu niti tuženi, ali se razlika u tečaju izračunava na ukupno plaćeni iznos švicarskih franaka. Konačno, u potpunosti ostaje pri svom nalazu i mišljenju

U podnesku od 04. ožujka 2026. god., tuženik navodi da se je vještak na njegove prigovore očitovao da nije zasebno računao utjecaj kamatne stope na anuitet te da smatra kako nema potrebe računati isto i oduzimati od tečajne razlike. Nadalje navodi da se razlika u tečaju izračunava na ukupno plaćeni iznos švicarskih franaka. Također navodi da cit: „Povećanje anuiteta u CHF nisu niti tuženi...”?

Upravo takvim očitovanjem vještak potvrđuje navode tuženika, odnosno ovakvim obračunom vještak je u svojem izračunu preplate uvrstio i preplate s osnova promjenjive kamatne stope, a na što ukazuje i sam tužitelj, dok vještak odbija razlučiti koji se iznos preplate odnosi na povećanje nastalo radi promjenjive kamatne stope, a koji na preplatu s osnova valutne klauzule CHF.

Dakle, kako u vještačenju nije prikazana analiza utjecaja promjene kamatne stope, tako i ukupno izračunati iznos u sebi sadrži i iznose koji se odnose na povišenje anuiteta nastale promjenom kamatne stope, a isplatu kojih iznosa tužitelj nije potraživao tužbom.

Radi svega navedenog tuženik ustraje kod svih prigovora koje je istaknuo.

Slijedom svega navedenog, tuženik u cijelosti ostaje kod odgovora na tužbu i istaknutih prigovora, predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja i naložiti tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka.

Tužiteljica u podnesku od 19. ožujka 2026. god., navodi da tuženik neistinito prikazuje što je predmet spora i tumači vještačenje sudskog vještaka po nekim svojim pravilima, koji nemaju nikakvog uporišta u matematičkim i stručnim pravilima, to je prisiljena očitovati se na isti.

Nije istina da tužiteljica potražuje preplaćene iznose i u odnosu na povećanje kamatne stope, već tužiteljica točkom II/ a) tužbenog zahtjeva isključivo potražuje preplatu koja je nastala kao posljedica podizanja tečaja valute CHF u odnosu na tečaj Kune.

Sve navedeno potvrdio je i vještak u svojoj dopuni vještačenja u kojoj na prigovore tuženika u tom smjeru ističe nedvosmisleno: „Očitujem se kako nisam zasebno računao utjecaj kamatne stope na anuitet već je izračun preplate s osnove

valutne klauzule utvrđen razlikom umnoška naplaćenog anuiteta i tečaja važećeg na dan dospijeca od umnoška naplaćenog anuiteta i tečaja važećeg na dan korištenja kredita. Dakle izračunata je samo tečajna razlika naplaćenih iznosa, nema potrebe za nikakvim posebnim računanjem kamatne stope, niti oduzimanja od tečajne razlike.“

Naime, sudski vještak pravilno ističe kako se razlika u tečaju izračunava na ukupno plaćeni iznos švicarskih franaka u anuitetu koji je plaćen, a koji sadržava glavnice i kamatu.

Međutim, tužiteljica ima pravo povrata upravo tako preplaćenih iznosa, slijedom čega je vještak pravilno otklonio prigovore tuženika kao i njegov pokušaj da prikaže da je tužitelj tužio i povrat stečenog po osnovi jednostranog mijenjanja kamatne stope, što nije istina.

Da je tužiteljica potraživala i iznose koji se odnose na ništetno mijenjanje kamatne stope na više, onda bi iznosi preplate koji se traže bili znatno povećani jer bi u sebi sadržavali i razliku povećanja dijela koji se odnosi na kamatu za onaj dio iznosa koji se povećao uslijed povećanja kamatne stope. Tužiteljica takve iznose nije potraživala već isključivo iznose koji su nastali uslijed utjecaja promjene tečaja CHF na anuitet.

Nasuprot tome, tuženik, koji je banka te već ima sve izračune, a u svakom slučaju mu je lako do takvih izračuna doći u nekoliko minuta s obzirom na vrstu poslova s kojim se bavi, prigovara potpuno paušalno na nalaz i mišljenje sudskog vještaka, bez da je i jednom rečenicom osporio zašto smatra ili sumnja da bi vještak uzeo u obzir i promjenu kamatne stope, te da je ponudio neki svoj izračun iz kojih proizlazi drugačije.

Stoga tuženik nije s nijednim svojim navodom ili argumentom doveo u pitanje vjerodostojnost i točnost izračuna sudskog vještaka, već je očito kako je riječ o paušalnim prigovorima.

Slijedom svega navedenog, tužiteljica smatra kako su sada otklonjene sve prepreke za zaključenje glavne rasprave s obzirom na to da su izvedeni svi predloženi dokazi i otklonjeni svi prigovori tuženika na predmetno vještačenje.

Na raspravnom ročištu dana 27. ožujka 2026. god., tuženik navodi da se protivi djelomičnom povlačenju tužbenog zahtjeva. U odnosu na dopunu vještačenja ustraje u svim istaknutim prigovorima, te predlaže sudu pozvati vještaka radi usmenog saslušanja.

Stalni sudski vještak za financije Marijan Jović dipl. oec. u dopuni vještva na raspravnom ročištu dana 16. travnja 2026. god., navodi da ostaje u cijelosti pri svojem vještvu od 06. prosinca 2025. godine i dopuni vještva od 20. veljače 2026. godine.

Na posebno pitanje jeste li za izračun tečajne razlike kao osnovicu uzeli uplaćeni iznos anuiteta, vještak navodi da jeste.

Na daljnje pitanje od čega se taj anuitet sastoji, vještak navodi da se sastoji od dva dijela, prvi je otplata dijela glavnice, a drugi naplaćena kamata na neotplaćeni dio glavnice.

Na daljnje pitanje znači li to da ste prilikom izračuna tečajne razlike uzimali u obzir i iznos glavnice u anuitetu i iznos kamate u anuitetu, vještak navodi naravno, ali isključivo tečajne razlike na ukupni anuitet, što znači tečajnu razliku i na glavicu i na naplaćenu kamatu, dakle nije obračunavao više plaćanu kamatu zbog promjene kamatne stope.

Na posebno pitanje da li bi izračun bio viši u slučaju da je tužitelj tražio povrat iznosa koji se odnosi i na povećanje kamatne stope, vještak navodi da bi izračun bio viši jer je rasla kamatna stopa. Nadalje navodi da iako se anuitet povećavao zbog promjene kamatne stope, da je kojim slučajem tečaj ostao fiksiran, ne bi bila utvrđena preplata, što govori da promjena kamatne stope nije od utjecaja na njegov izračun.

Na raspravnom ročištu dana 28. svibnja 2026. god., tuženik navodi da ustraje u prigovorima istaknutima na Nalaz i mišljenje financijskog vještaka, odnosno kako isti nije eliminirao utjecaj promjenjive kamatne stope na visinu potraživanja, te u prilog svojih navoda dostavlja sudsku praksu Županijskog suda u Osijeku posl. br. GŽ-291/2026 od 05.05.2006. godine, te ističe da je tužitelj u zastari potraživati iznose s osnova promjenjive kamatne stope.

Tužiteljica na istom ročištu navodi kako nisu opravdani prigovori tuženika s obzirom da je vještak temeljito i detaljno obrazložio kako u vještačenju iz svoje dopune, tako i na ročištu od 16. travnja 2026. godine, kada je jasno istaknuo kako je već napravio distinkciju između preplate po valuti i preplate po promjenjivoj kamatnoj stopi. Nije istinit navod tuženika da tužiteljica potražuje naknadu odnosno preplatu po promjenjivoj kamatnoj stopi, već je predmet ovog postupka isplata isključivo po promjeni koja je nastala uslijed primjene CHF valute kao i naknade za obradu kredita.

Tužiteljica u iskazu od 28. svibnja 2026. god., navodi da je predmetni ugovor po kreditu od 01. lipnja 2007. godine, sklopljen u Splitu, pri čemu su koliko se sjeća bili samo kod javnog bilježnika. Ovom prigodom su kod javnog bilježnika bili njen suprug kao sudužnik, a ne može se sjetiti je li bio prisutan netko od službenika banke.

Na posebno pitanje navodi da se doista ne sjeća da li su joj ovom prigodom od strane javnog bilježnika pojašnjeni uvjeti sklopljenog ugovora o kreditu. Naime, njen suprug i ona su u ovo vrijeme tražili u svrhu kupnje novo vozilo, pa su našli zadovoljavajuće vozilo marke Seat Cordoba. Tom prigodom su ih u auto kući izvijestili da će oni kod tuženika dogovoriti uvjete kreditiranja u svrhu plaćanja cijene vozila, te da je na njoj i suprugu kao sudužniku samo to da kod javnog bilježnika potpišu sklopljeni ugovor o kreditu. O samim detaljima i uvjetima ugovora o kreditu u auto kući ih nisu obavijestili.

Na daljnje pitanje navodi da je bila policijski službenik i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a predmetno vozilo marke Seat Cordoba je kupljeno za njihove osobne potrebe.

Nadalje upitana navodi da ih ovom prigodom u autokući nitko nije upozorio na eventualne rizike sklapanja ugovora u valutnoj klauzuli u CHF, a niti su im pojasnili na koji način se od strane banke može mijenjati ugovorena kamatna stopa. Do sklapanja predmetnog ugovora kod javnog bilježnika, nije nikada bila u podružnici tuženika u Splitu, već je kasnije u ovoj podružnici tuženika plaćala dospjele rate otplate kredita. Nije joj poznato tko je sastavio predmetni ugovor o kreditu, a ona i suprug samo su ga došli potpisati kod javnog bilježnika.

Na daljnje pitanje navodi da joj prilikom potpisivanja ugovora nije bilo poznato da je ugovorena nekakva naknada banci za obradu kredita, a niti o kojim bi se sastojećim troškovima obrade kredita radilo. O naplaćenju naknadi je saznala nakon što je predmetni kredit otplatila u cijelosti.

Na posebno pitanje navodi da je prije potpisivanja pročitala predmetni ugovor o kreditu, te mora priznati da nije baš tom prigodom razumjela pojam valutne klauzule. Nije tražila od javnog bilježnika ili kasnije od nekoga u banci da joj to pojasni. Prilikom sklapanja ugovora nije bila svjesna da će se rate otplate kredita mijenjati tijekom vremena do otplate kredita u cijelosti. Tom prigodom nisu tražili sklapanje ugovora u nekoj drugoj valuti već samo u švicarskim francima, a niti su pokušavali pregovarati o nekim ugovornim odredbama.

Na daljnje pitanje navodi kako misli da im je od strane banke ovom prigodom ponuđen ugovor u švicarskim francima.

Na istom raspravnom ročištu zamj. pun. tužiteljice navodi u odnosu na iskaz tužiteljice ističe kako su potvrđeni u cijelosti svi navodi tužiteljice u dosadašnjem tijeku postupka, a osobito da se radi o nepoštenom pristupanju banke koja čak nije niti sudjelovala posredstvom svojih zaposlenika u sklapanja predmetnog ugovora, pa na taj način nije ni mogla pojasniti ijednu odredbu ugovora o kreditu ili pregovarati o bilo kojoj odredbi. Štoviše, tužiteljici je nametnuta i odredba ugovora o plaćanju naknade za obradu kredita koje tužiteljica nije bila niti svjesna da ju je platila, s obzirom da je banka istu suspregnula od iznosa samoga kredita tako kamuflirajući naplatu ove nepošteno ugovorene odredbe kao dijela kredita.

Pun. tuženika na istom ročištu prigovara iskazu tužiteljice u dijelu u kojem je isti suprotan navodima odgovora na tužbu i materijalnoj dokumentaciji koja prileži spisu, a posebice zahtjevu za kredit koji je dostavljen uz odgovor na tužbu. Tužiteljica nije niti pokušala zatražiti razjašnjenja pojmova koje nije razumjela, pa slijedom čega nije bilo ni obveze djelatnika tuženika da razjašnjavaju nešto za što nisu bili svjesni da je nejasno.

Stranke su zatražile parnični trošak.

U dokazne svrhe sud je pregledao Ugovor o kreditu broj 418-50-4156423 od 01. lipnja 2007. god., Obavijesti tuženika od 01. 07. 2012. god., Otplatnu tablicu – kredit Informativni izračun od 01. 06. 2007. god., Otplatni plan od 06.06. 2007. god., Kontrolni ispis unosa korištenja od 06.06. 2007. god., Dopis tuženika od 20.05. 2021. god., Prijepis knjigovodstvene kartice za sud za razdoblje od 30.06.2007 do 20.05. 2021. god., Potvrdu tuženika od 20.05. 2021. god., Zahtjev za kredit od 01.06. 2007. god., Ponudu za kupnju motornog vozila Porsche inter auto od 31.05. 2007. god., Graf valuta CHF/EUR i CHF/DEM za razdoblje od 01.01. 1974. – 02.11. 1998. god., Vještvo stalnog sudskog vještaka za financije Marijan Jović dipl. oec. od 06. prosinca 2025. god., Dopunu vještva stalnog sudskog vještaka za financije Marijan Jović dipl. oec. od 20. veljače 2026. god., Rješenje Županijskog suda u Osijeku posl. br. GŽ-291/2026-2 od 05. svibnja 2026. god., te izveo dokaze dopunom vještva od strane stalnog sudskog vještaka za financije Marijan Jović dipl. oec. na raspravnom ročištu dana 16. travnja 2026. god., i saslušanjem tužiteljice na raspravnom ročištu dana 28. svibnja 2026. godine.

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Zakon o obveznim odnosima (N.N. br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, u daljnjem tekstu ZOO), propisuje u odredbama čl. 296, da su ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela (st.1). Prilikom ocjene ništetnosti određene odredbe općih uvjeta ugovora uzimaju se u obzir sve okolnosti prije i vrijeme sklapanja ugovora, pravna narav ugovora, vrsta robe ili usluge koja je objekt činidbe, ostale odredbe ugovora kao i odredbe drugog ugovora s kojim je ta odredba općih uvjeta ugovora povezana (st.2). Odredba stavka 1. ovoga članka ne primjenjuje se na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga je strana pri tom mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive (st. 3).

U odredbi čl. 322 st.1 ZOO-a, propisano je da je Ugovor koji je protivan Ustavu RH, prisilnim propisima ili moralu društva, ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

U odredbama čl. 323 ZOO-a, propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje (st. 1). Ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti (st. 2).

Nadalje je u odredbama čl. 324 ZOO-a, propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen (st. 1). Ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

Među parničnim strankama nisu sporni sklapanje i sadržaj predmetnog Ugovora o kreditu broj 418-50-4156423 od 01. lipnja 2007. god., koji je sklopljen između tuženika kao kreditora, tužiteljice kao korisnika kredita i davatelja osiguranja, te Grebenar Jakova iz Solina, Ulica kneza Domagoja 56, kao sudužnika.

Među parničnim strankama nije sporno da je Presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. god., djelomično pravomoćno okončan kolektivni spor u kolektivnom postupku koji je Savez udruga za zaštitu potrošača "Potrošač", kao ovlašteni tužitelj temeljem tužbe od 04.04.2012. god., pokrenuo i vodio protiv osam banaka, između ostalih i ovdje tuženika, na način da je dijelom potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013. god., i to na način da je između ostalog, pravomoćno presuđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. god., do 31. prosinca 2008. god. (kao i ostalih šest banaka u drugim razdobljima) povrijedio kolektivne interese i prava potrošača - korisnika kredita, a koje povrede traju i nadalje, i to tako što u

potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna, te se nalaže tuženiku prekinuti s korištenjem odredaba kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s njihovim jednostranim odlukama, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, i zabranjuje mu se takvo ili slično postupanje ubuduće.

Među strankama je nesporno i to da je povodom podnesenih revizija stranaka, Vrhovni sud Republike Hrvatske presudom i rješenjem posl. br. Revt-249/14 od 09. travnja 2015. god., odbio revizije stranaka izjavljene protiv Presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. god., uz obrazloženje da kada je u sporu za zaštitu kolektivnih prava i interesa pravomoćno odlučeno da je ništetna odredba koja se odnosi na ugovaranje promjenjive kamatne stope u ugovorima koje je sklapao tuženik, to se ne može tuženik u toj parnici predloženim dokazima (saslušanje svjedoka – svojih djelatnika) "obraniti" od pravnih učinaka citirane presude Trgovačkog suda u Zagrebu.

Nadalje je nesporno da je Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. god., dijelom potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. god., u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke, a kojima se utvrđuje da je između ostalih banaka, i tuženik u razdoblju od 01. listopada 2004. god., do 31. prosinca 2008. god., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te mu je naloženo da prekine s gore opisanim postupanjem.

Predmet ovog parničnog postupka svakako ne može biti preispitivanje zakonitosti i pravilnosti donijete pravomoćne Presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. god., i pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. god., a kojima je pravomoćno presuđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. god., do 31. prosinca 2008. god., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača - korisnika kredita, i to tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna, te mu se nalaže prekinuti s korištenjem odredaba kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s njihovim jednostranim odlukama, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, i zabranjuje mu se takvo ili slično postupanje ubuduće, kao i to da je u razdoblju od 01. listopada 2004. god., do 31.

prosinca 2008. god., tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te mu je naloženo da prekine s gore opisanim postupanjem.

U odredbama čl. 502 a st. 1 i st. 2 ZPP-a, propisano je da Udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđenog i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava (st. 1). Interesi iz stavka 1 ovoga članka mogu biti interesi koji se tiču čovjekova okoliša i životne sredine, zatim moralnih, etnički, potrošački, antidiskriminacijski i drugi interesi, koji su zakonski zajamčeni i koji moraju biti teže povrijeđeni ili ozbiljno ugroženi djelatnošću, odnosno općenito postupanjem osobe protiv koje se tužba podnosi (st. 2).

U odredbi čl. 502 c ZPP-a, propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502a st. 1 ovoga zakona da su određeni postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati.

Stoga odista nisu jasno pravna stajališta tuženika kada navodi da se tužiteljica ne može pozivati ni na jedno utvrđenje iz odluka u “slučaju Franak” jer se ne radi o odlukama koje djeluju erga omnes, već iz tih odluka proizlazi da potrošači svoje navode o povredi njihovih prava imaju svaki zasebno dokazivati, te da tužiteljica ne može smatrati da je osnov njene tužbe dokazan samim postojanjem presuda drugih sudova o nepoštenosti i ništetnosti valutne klauzule, već isto mora dokazati, kao i da tužiteljica nije bila stranka u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe pa se ne može pozivati na utvrđenja iz navedene presude.

U konkretnom slučaju se stoga radi o neosnovano stečenim novčanim iznosima od strane tuženika na ime dijela mjesečnih anuiteta otplate predmetnog kredita, koji su dakle, stečeni od strane tuženika bez valjanog pravnog osnova, (pravna osnova je otpala), a ovo tim više što među strankama tijekom postupka nisu niti sporni sklapanje i sadržaj odredbi članka 2, članka 3., i članka 7. Ugovora o kreditu, broj ugovora: 418-50-4156423, od 01. lipnja 2007. godine.

Ovaj sud je stoga sukladno odredbi čl. 502 c ZPP-a, u konkretnom slučaju vezan za utvrđenja u parnici u kolektivnom sporu vođenom pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. br. P-1401/12, između Saveza udruga za zaštitu potrošača "Potrošač", kao ovlaštenog tužitelja i osam banaka kao tuženika, a između ostalih i ovdje tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb.

Ovaj sud jednako tako cijeni i da sporna odredba članka 3 predmetnog Ugovora o kreditu, u dijelu kojem se ugovaraju naknade/troškovi kredita, točnije u dijelu odredbe članka 3. koji glasi: „Naknada 3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita, ima za posljedicu značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, u smislu odredbi tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97., te odredbi Zakona o obveznim odnosima.

Naime, po ocjeni ovog suda, ugovorene 60 mjesečne kamate predstavljaju cijenu koju tužiteljica plaća tuženiku kao naknadu za obavljenju kreditnu uslugu, odnosno da ugovorene kamate između ostaloga, predstavljaju i sporazumno dogovorenu naknadu za angažman tuženikovih ljudskih i materijalnih resursa za obavljenju kreditnu uslugu.

Međutim, u preostalom dijelu koji se odnosi na utvrđenje ništetnim predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je u članku 1., ugovoren iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti CHF 24.519,76 po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita, te u dijelu članka 9, koji zahtjev tužitelj niti ne precizira, tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan, obzirom da je predmetni ugovor o kreditu pravno valjan u dijelu u kojem je ugovorena glavnica kredita vezana za švicarski franak. Štoviše, tužiteljica upravo na vezanosti glavnice kredita i otplate kredita za tečaj švicarskog franka temelji svoj kondemnatorni zahtjev radi isplate na ime razlike uvećanja anuiteta uslijed primjene valutne klauzule.

Radi navedenog, tužbeni zahtjev je prihvaćen u deklaratornom dijelu koji se odnosi na djelomično utvrđenje ništetnosti spornih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, i to;

a) u dijelu u članku 2. u kojem se tužitelj obvezao tuženiku platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci banke/tuženika, točnije u dijelu u kojem je tuženik ovlašten jednostrano mijenjati kamatnu stopu u skladu sa svojim odlukama i aktima te shodno tome povećavati ugovoreni anuitet, kao i u dijelu svih drugih odredaba ugovora i akata tuženika koje propisuju takav način promjene kamatne stope;

b) u dijelu u članku 7. u kojem se ugovora valutna klauzula u CHF-u, točnije u dijelu u kojem se tužitelj obvezao otplaćivati kredit i kamate u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja (dospijeca);

c) te u dijelu u kojem se ugovaraju naknade/troškovi kredita, točnije u dijelu odredbe članka 3. koji glasi: „Naknada 3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“, kao i u dijelu akata tuženika kojim se propisuje pravo na naplatu istih troškova.

U odnosu na više zatraženo djelomično utvrđenje ništetnosti spornih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, i to odredbi članka 1 i članka 9, kao i neodređeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti akata tuženika kojim se propisuje pravo na naplatu troškova kredita, tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan (toč. I izreke presude).

Osim toga, nema nikakve dvojbe da predmetni Ugovor o kreditu, broj ugovora: 418-50-4156423, od 01. lipnja 2007. god., može opstati bez spornih ništetnih odredbi, u dijelu u kojem je ugovorena redovna kamata: 5,20 % godišnje, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora (čl. 2 Ugovora), u dijelu u kojem je ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospeljeća (čl. 7 Ugovora), te u dijelu u kojem je određena naknada od 3,30 % od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita (čl. 3 Ugovora).

Slijedom navedenog, nema nikakve dvojbe da je unatoč ništetnosti spornih dijelova predmetnog Ugovora o kreditu, broj ugovora: 418-50-4156423, od 01. lipnja 2007. god., predmetni Ugovor o kreditu, sukladno odredbama čl. 324 ZOO-a, pravno valjan u dijelu u kojem je među parničnim strankama utvrđeno da redovna kamata iznosi 5,20 % godišnje, (čl. 2. Ugovora), a koja kamatna stopa stoga u konkretnom slučaju može biti samo fiksna, odnosno nepromjenjiva za cijelo vrijeme ugovorene otplate predmetnih kredita, te u dijelu iznosa kredita u kunsjoj protuvrijednosti CHF 24.519,76 po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita (čl. 1 Ugovora).

Osim toga, tuženik tijekom postupka ističe da je u trenutku sklapanja ugovora tužiteljici bila poznata visina kamatne stope, kao i tečaj CHF u odnosu na HRK na dan isplate kredita (tužiteljica se također poziva na te poznate parametre), pa se u slučaju utvrđenja ništetnosti odredbi o načinu promjene kamatne stope i valutne klauzule u CHF, na ugovorni odnos između tužiteljice i tuženika imaju primijeniti početno ugovoreni parametri (početno ugovorena kamatna stopa i tečaj CHF u odnosu na HRK na dan isplate kredita).

U odredbi čl. 225 ZOO-a, propisano je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

Kad zastari glavna tražbina, zastarjele su i sporedne tražbine, kao što su tražbine kamata, plodova, troškova i ugovorne kazne. (čl. 223 ZOO-a).

Ovaj sud cijeni da je neosnovan i istaknuti prigovor zastare potraživanja, a kako to proizlazi iz ranije odluke Vrhovnog suda RH, broj Rev – 2245/2017 od 20. ožujka 2018.god., kao i iz novog Pravnog shvaćanja sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. god., prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323., stavak 1. ZOO/05 (članak 104., stavak 1. ZOO/91), kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojim je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, a koje pravno shvaćanje je potvrđeno i pravomoćnom Presudom Županijskog suda u Zagrebu, broj GŽ – 1200/21, od 02. lipnja 2021. godine.

Tužiteljica je po ocjeni ovog suda u konkretnom slučaju doznala za preplatu iznosa anuiteta uslijed promjene tečaja CHF, donošenjem Presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. god., a

predmetnu tužbu je podnijela dana 06. srpnja 2021. god., dakle tijekom općeg zastarnog roka od pet godina od pravomoćnosti naprijed navedenih odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, pa je istaknuti prigovor zastare potraživanja na ime povrata preplaćenog uslijed ugovorene tzv. valutne klauzule odbijen kao neosnovan, dok je isti prigovor na ime povrata preplaćenog uslijed ugovorene promjenjive kamatne stope bespredmetan.

Tužiteljica je po ocjeni ovog suda, kao poslovno sposobna osoba nedvojbeno bila upoznata i znala što znači mogućnost promjene ugovorene kamatne stope od strane tuženika (promjenjiva kamatna stopa), kao i mogućnost promjene visine anuiteta otplate kredita ovisno o kretanju tečaja švicarskog franka (valutna klauzula).

Međutim, među strankama je nesporna još jedna činjenica, a ta činjenica je da ovlašteni službenik tuženika prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije upoznao tužiteljicu o mogućem obimu rizika fluktuacije ugovorene kamatne stope i tečaja švicarskog franka tijekom razdoblja otplate kredita, a kamoli o mogućnosti da će tužiteljica kako je utvrdio ovlašteni sudski vještak, kao korisnik kredita, samo zbog mijenjanja tečaja švicarskog franka u razdoblju otplate kredita od 60 mjeseci, platiti tuženiku veće iznose anuiteta od ugovorenih za 3.074,65 Eur.

Ova naprijed navedena činjenica je među strankama nesporna, jer i sam tuženik tijekom postupka tvrdi da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije predvidiva niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF.

Upravo na ovoj nespornoj činjenici da tuženik kao ovlaštena banka, prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, nije tužiteljicu kao laika obavijestio o mogućem obimu rizika fluktuacije ugovorene kamatne stope i tečaja švicarskog franka tijekom razdoblja otplate kredita, odnosno o mogućem obimu promjene ugovorene kamatne stope (promjenjiva kamatna stopa), kao i obimu promjene tečaja švicarskog franka, a time i visine anuiteta otplate kredita tijekom razdoblja otplate predmetnog kredita (valutna klauzula), temelji se pravomoćna presuda donesena u parnici u kolektivnom sporu vođenom pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. br. P-1401/12, između Saveza udruga za zaštitu potrošača "Potrošač", kao ovlaštenog tužitelja i osam banaka kao tuženika, a između ostalih i ovdje tuženika.

Naime, ovdje valja imati u vidu sadržaj kogentne odredbe čl. 10. st. 2 ZOO-a, koja propisuje da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveza iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka).

Stoga Trgovački sud u Zagrebu i ovaj sud cijene da upravljačkoj strukturi tuženika kao ovlaštene poslovne banka, odnosno kao stručnjaku (prema Presudi Suda EU, C-186/16, institucija visoko stručnog poznavanja konkretnog tržišta i ekonomsko-socijalnih okolnosti koje ga karakteriziraju), u smislu citirane odredbe čl. 10 st. 2 ZOO-a, naprosto nije mogla ostati nepoznata činjenica o mogućnostima takvog obima promjene tečaja švicarskog franka, a time i visine anuiteta otplate kredita tijekom razdoblja otplate predmetnog kredita, uslijed koje će tužiteljica kao korisnik kredita, zbog mijenjanja tečaja švicarskog franka u razdoblju otplate kredita od 60 mjeseci, platiti tuženiku veće iznose anuiteta od ugovorenih za 3.074,65 Eur.

U odredbi čl. 250 ZPP-a, propisano je da će sud izvesti dokaz vještačenjem kad je radi utvrđivanja ili razjašnjenja kakve činjenice potrebno stručno znanje kakvim sud

ne raspolaže, a u odredbi čl. 261 st. 2, da će se ukoliko je nalaz vještaka nejasan, nepotpun ili u proturječnosti sam sa sobom ili s izviđenim okolnostima, a ti se nedostaci ne mogu otkloniti ponovnim saslušanjem vještaka, vještačenje obnoviti s istim ili drugim vještacima, dok je u odredbi st. 3 istog članka, propisano da će se u slučaju ako u mišljenju vještaka ima proturječnosti ili nedostataka, ili se pojavi osnovana sumnja u pravilnost danog mišljenja, a ti se nedostaci ili sumnje ne mogu otkloniti ponovnim saslušanjem vještaka, zatražiti mišljenje drugih vještaka.

Ovaj sud cijeni da su Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije Marijan Jović dipl. oec. od 06. prosinca 2025. god., kao i dvije dopune njegovog Nalaza i mišljenja od 20. veljače 2026. god., te na raspravnom ročištu dana 16. travnja 2026. god., jasni, potpuni, i lišeni proturječnosti u smislu citiranih odredbi čl. 261 st. 2 ZPP-a, a o čemu na najbolji način svjedoči činjenica da tuženik iako ustraje u prigovorima na njegov Nalaz i mišljenje, ne predlaže da se na sporne okolnosti izvede dokaz knjigovodstveno-financijskim vještačenjem od strane drugog ovlaštenog sudskog vještaka financijske struke.

Novčani iznosi tzv. negativne razlike u tečaju CHF, po ocjeni ovog suda nisu, niti mogu biti predmet tužbenog zahtjeva u okviru kojega ovaj sud donosi svoju odluku, dok tuženik tijekom postupka nije isticao protutužbeni zahtjev, a niti prigovor radi prebijanja, iako je to najavio u odgovoru na tužbu od 08. listopada 2025. god., i to zacijelo zbog svojega pogrešnog pravnog stajališta da je predmetni Ugovor o kreditu pravaoalan u cijelosti.

Tužiteljica je svakako u mogućnosti smanjiti tužbeni zahtjev nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u svrhu konačnog utvrđenja visine tužbenog zahtjeva od strane ovlaštenog sudskog vještaka, koji u tu svrhu raspolaže potrebnim stručnim znanjem, a koji dokaz se i provodi tijekom dokaznog postupka nakon zaključenja pripremnog ročišta, pa se tuženik u konkretnom slučaju nije u mogućnosti s uspjehom protiviti niti kako navodi, djelomičnom povlačenju tužbe na raspravnom ročištu dana 27. ožujka 2026. godine.

Osim toga, djelomično povlačenje tužbe (povlačenje jednog ili nekoliko od više kumuliranih tužbenih zahtjeva) i smanjenje tužbenog zahtjeva (potraživanje manjeg novčanog iznosa iz istog činjeničnog i pravnog osnova), dvije su različite procesne radnje. Tuženik je u mogućnosti protiviti se djelomičnom povlačenju tužbe, ali se u konkretnom slučaju radi o smanjenju kondemnatornog tužbenog zahtjeva radi isplate kojem se tuženik nije u mogućnosti protiviti.

Radi navedenog, prihvaćen je u cijelosti kondemnatorni tužbeni zahtjev radi isplate na ime nepripadno plaćenog s osnova ugovorene ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, odnosno promjene u tečaju CHF, te je donijeta odluka kao u toč. II izreke presude.

Imajući u vidu odluku Vrhovnog suda RH, broj Rev – 2245/2017 od 20. ožujka 2018. god., kao i u novo Pravno shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. god., u kojima je zauzeto pravno stajalište prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323., stavak 1. ZOO/05 (članak 104., stavak 1. ZOO/91), kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojim je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, a koje pravno shvaćanje je potvrđeno i pravomoćnom Presudom

Županijskog suda u Zagrebu, broj GŽ – 1200/21, od 02. lipnja 2021. god., razvidno je da će zastarni rok predmetnog kondemnatornog tužbenog zahtjeva radi isplate iznosa od 476,97 Eur sa kamatama koje teku od 06. lipnja 2007. god., do isplate, na ime povrata naknade za obavljenju kreditnu uslugu, odnosno troškova obrade kredita, otpočeti teći tek eventualnom pravomoćnošću toč. I izreke ove presude, a kada će dakle, i potraživanje tužiteljice iz ovog osnova dospjeti za isplatu.

Stoga je jasno da je istaknuti prigovor zastare potraživanja neosnovan i u dijelu koji se odnosi na povrat plaćene naknade za troškove obrade kredita.

Radi navedenog, kondemnatorni tužbeni zahtjev radi isplate na ime povrata plaćene naknade za obavljenju kreditnu uslugu, odnosno troškova obrade kredita, u cijelosti je odbijan kao preuranjen (toč. III izreke presude).

Odluka o parničnom trošku se temelji na odredbi čl. 154 st. 3 i čl. 155 ZPP-a. Tužiteljici su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku, i to za sastav tužbe 100 bod., sastav tri podneska po 100 bod., pristup na pet ročišta po 100 bod., a priznati su i troškovi PDV-a u iznosu od 450,00 Eur, sve sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Tužiteljici su priznati i troškovi knjigovodstveno-financijskog vještačenja u iznosu od 329,40 Eur, a priznati su i troškovi za sudske pristojbe, i to pristojbe tužbe u razmjernom iznosu od 38,89 Eur, sukladno važećoj Uredbi o tarifi sudskih pristojbi (N.N. br. 37/23), pa tako ukupan trošak tužiteljice iznosi 2.618,29 Eur.

U Splitu, 12. lipnja 2026. godine

S U D A C

Živomir Topić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ovog rješenja i presude se može izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana primitka rješenja i presude. Žalba se podnosi Županijskom sudu u Splitu, putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku.

DNA: -pun. tužitelja
-pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30889-5ad7a**

Kontrolni broj: **0a09a-9f9bf-6f2c3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.